

Vyškovský cedník 2019

**Sborník oceněných prací
literární soutěže pro děti,
mládež a dospělé Vyškova**

Vyhlašovatelé:

Knihovna Karla Dvořáčka

Klub přátel KKD

Tři brány

komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci

Obsah

Úvodní slovo předsedkyně poroty	4
Účastníci, motto, porota	5
Vyhodnocení soutěže	6
Klára Klocová – Co se ztratilo s časem.....	8
Tereza Špilarová – Nejvražednější touha.....	11
Robert Pazzal – Muž s jednou botou	15
Zuzana Rychlíková – Bota, kterou štěstí minulo.....	17
Linda Čtvrtníčková – V ústraní.....	19
Kristýna Štofková - Marie.....	25
Lukáš Kytka – Naše malá firma zvířat a. s.....	29
Zdeňka Blechová – Dřevěná knihovna.....	34
Klára Gottwaldová – Honza. Ten kluk s prošedivělými vlasy.....	39
Jolana Schwarzová – V barvách máku.....	44

Dívej se kolem sebe, do svého nitra a piš

Uzavřela se literární soutěž Vyškovský cedník 2019. V pátek 14. března se sešla odborná porota na své závěrečné poradě a vyhlásila vítěze jednotlivých kategorií.

Tento ročník zaznamenal pokles v počtu prací přihlášených do soutěže. Celkem hodnotila porota 21 prací, deset v kategorii první, šest v kategorii druhé a pět v kategorii třetí. Je však nutné konstatovat, že všechny literární pokusy byly úspěšné. Nebylo lehké rozhodnout, koho vybrat na pomyslné stupně vítězů.

Chtěli bychom apelovat na všechny účastníky, pište dál, nenechejte se odradit, že tentokrát jste se třeba neocitli mezi vítězi. Vaše schopnost zpracovat dané téma nápaditě a zajímavě pro čtenáře je na velmi dobré úrovni. Rozvíjejte tuto schopnost a najděte v psaní nejen zálibu, ale i potřebu, potřebu přenést na papír své pocity, úvahy, své vidění světa a lidí kolem sebe.

A pokud uznáte za vhodné nabídnout svou práci k porovnání s výtvary svých vrstevníků, zašlete ji do Vyškovského cedníku. Propadne tím pomyslným sítem? To se ukáže. Ale sbírat zkušenosti se vyplácí. Pamatujte, i velcí autoři nějak začínali.

Mgr. Libuše Procházková, předsedkyně odborné poroty

Účastníci soutěže:

Děti, mládež a dospělí z města Vyškova a Vyškovska v těchto kategoriích:

1. kategorie 11 – 14 let
2. kategorie 15 – 19 let
3. kategorie 20 a více let

Pro zařazení do jednotlivých kategorií je rozhodující věk dosažený v roce 2019.

Motto:

1. kategorie – **Ztracená bota**
2. kategorie – **A teď je to na vás**
3. kategorie – **Setkání po letech**

Hodnocení provedla porota ve složení:

Mgr. Libuše Procházková, předsedkyně poroty

Mgr. Sylva Cidlinská, zástupkyně vyhlášovatele

Mgr. Kateřina Foltánková

Tomáš Dorazil

Petr Muzikář

Výsledky soutěže

1. kategorie:

1. místo: Klára Klocová – Co se ztratilo s časem
2. místo: Tereza Špilarová – Nejvražednější touha
3. místo: Robert Pazall – Muž s jednou botou
Zuzana Rychlíková – Bota, kterou štěstí minulo

2. kategorie:

1. místo: n e u d ě l e n o
2. místo: Linda Čtyrtníčková – V ústraní
Kristýna Štofková – Marie
3. místo: Lukáš Kytka – Naše malá firma zvířat a. s.

3. kategorie:

1. místo: Zdeňka Blechová – Dřevěná knihovna
2. místo: Klára Gottwaldová – Honza. Ten kluk s prošedivělými vlasy
3. místo: Jolana Schwarzová – V barvách máku

Co se ztratilo s časem

Klára Klocová, 1. kategorie

Kdybyste si dnes ráno koupili noviny, okamžitě by vás do očí udeřil velký, tučnými písmeny vyvedený článek. A kdyby vás upoutal natolik, že byste dostali neodolatelnou chuť si ho přečíst, dočetli byste se zhruba toto:

ARCHEOLOGOVÉ NALEZLI V BRITSKÝCH BAŽINÁCH DOKONALE ZACHOVANÝ ŘÍMSKÝ VOJENSKÝ SANDÁL ZVANÝ CALIGAE. JAK A PROČ SE OBJEVIL PRÁVĚ V BAŽINĚ, ZATÍM NENÍ ZNÁMO.

Více na straně 5.

Fred dnes noviny nečetl.

Vlastně je ani nemusel číst. Byl to totiž právě on, kdo ten poklad našel.

Na bažinách bylo nejtipnější, jak snadno vás dokázaly dohnat k šílenství. Bzukot hmyzu, kvákání žab, bublání tekoucí vody a čvachtání bahna vám po hodinách a hodinách úmorné, slizké a neplodné práce lezlo na nervy tak, až jste měli chuť si z plných plic zanadávat.

Fred se kousal do rtu a snažil se nekřičet zoufalstvím.

Týden. Už celý mizerný týden dřepěl v mokré páchnoucí bažině a hledal něco, cokoliv, co by potvrdilo jeho domněnky o výskytu keltského hradiště. Podle jeho propočtů by se mělo nacházet právě tady, blízko vývěru podzemních pramenů.

Zatím však nenašel nic než bláto, rašelinu a roztomilý páreček kopřiv, o které si popálil prsty. Někde tu musí být alespoň kámen, kus dřeva nebo korálek, který by mi dal za pravdu. Nemůžu se vrátit na katedru s prázdnýma rukama.

Hořce se pousmál při představě, jak oznamuje vedoucímu katedry, profesoru Bludnému, že jeho mise skončila naprostým fiaskem. Už úplně viděl jeho zádumčivé oči, jak si ho smutně měří zpod tlustých brýlí a slyšel ten tenký sykový povzdech: „Ach chlapče, chlapče... Musíš přestat myslet na hlouposti a začít se věnovat své práci. Máš stále hlavu v oblacích a jak já a celá katedra k tomu přijdeme...“

„Jak to jde?“

Fred se ani neodhlédl a místo toho vrazil lopatku znovu až po rukojet' do měkké

rašeliny. „Nijak, Lilit. Nenašel jsem absolutně nic.“ Smutně si povzdechl, když opět vyndal lopatku čvachtavé rašeliny, která nic neskrývala.

Lilit, jeho věrná pomocnice a jediná osoba ochotná podniknout tuhle výpravu do bažin, si odhodila pramen jasně růžových vlasů z čela a začala si pohrávat se zlatou náušnicí. „Je taky možný, že tu prostě nic není. Možná ses spletl. Vlastně by to nebylo poprvé, co...“

„Jsme si naprosto jistý, že je to tady! Naprosto!“

Omluvně zvedla ruce. „Tak fajn, tak fajn, nerozčiluj se hned.“ Ublíženě se na něj zakabonila, otočila se na podpatku a kráčela zpět do tábora.

„Možná bys mi mohla trochu pomoci, víš!“ zakřičel za ní, ale nečekal, že by to na ni zapůsobilo.

Lilit vzpurně trhla hlavou, vzápětí se však s výkřikem chytila za ucho. „Moje náušnice! Je pryč!“ zakvílela, padla na kolena a horečně začala hmatat kolem sebe.

„Byla po babičce! Musíš mi pomoci, Fredýý!“

Fred užuž otevíral ústa, aby protestoval, když si však všiml dívčina chvějícího se rtu, zase je zavřel a rezignovaně začal hledat. V duchu se sám sebe ptal, proč to k čertu dělá.

„Musíme ji najít, musíme ji najít,“ opakovala stále Lilit a v očích se jí třpytily slzy. Když si ale všimla, že Fred dloubá do země spíš sporadicky, aby se neřeklo, že nic nedělá, vztekla po něm mrskla velký kus vodou nacucané rašeliny, kterou právě vyškubla z nedalekého jezírka.

„Ty se vůbec nesnažíš! Pokud ji nenajdeme, nebudeme moct pokračovat v práci!“

„Jako bys snad pracovala,“ zahučel mrzutě a zamračil se na kus rašeliny, který vesele špinil jeho už tak špinavé kalhoty. Zvedl ho a chtěl ho zahodit, když v tom jeho pohled upoutal záblesk něčeho lesklého. A máme po problému...

Bez valného nadšení zaryl prsty do vlhké hroudě a zatáhl. Nestalo se vůbec nic. Fred se zamračil a zabral znovu, tentokrát důrazněji.

A to, co mu vypadlo do dlaně, mu vyrazilo dech.

Zprvu tomu nemohl uvěřit. Pak se ale rozesmál. Smál se a smál, dokud mu z očí netekly slzy a nelapal po dechu.

Na dlani mu ležel jeden dokonale zachovaný sandál.

„Není pochyb.“

Tento sandál musel patřit jednomu z římských legionářů, kteří se vylodili v Británii počátkem prvního století našeho letopočtu.“

Fred se dmul pýchou a prstem obkroužil kožené řemínky připevněné k železem pobytému kusu dřeva, potaženého jen velmi tenkou vrstvou kůže. „Můžete si sami všimnout, páni profesori, že je díky konzervačním účinkům bažiny dokonale zachován. Řemínky, které sandál poutaly k noze, přezky, vše je tam, kde má být. Dokonalý exemplář, řekl bych.“

„To jistě. Otázkou však zůstává, jak se tam dostal.“ Postarší profesor Bludný si postrčil brýle blíž k očím a naklonil se, aby si tak vzácný kousek lépe prohlédl. „Nemáme žádné zprávy o osídlení v této oblasti.“

„To proto, že tyto informace jsou právě ve vývoji.“ Fred rozložil mapu a nejméně po sté ukázal na červený kroužek na okraji jasně zelené bažiny. „Zde se vyskytoval pochodový tábor 2. legie Augusty založené, jak víte, císařem Augustem. Včera nám jeho výskyt potvrdili. Stejně jako potvrdili výskyt britské osady, která však existovala jen velmi krátce.“

Celá sešlost obdivně zašuměla. Nikdo nic nedodal.

Fred měl pocit, že mu každou chvíli musí pýchou nadmutá hrud' prasknout, pokud to dřív neudělá jeho široký úsměv.

„Tomuhle se říká kus dobře odvedené práce.

Stále je tu však otázka...“ Profesor Bludný se takticky odmlčel a čekal na reakce svých kolegů.

V místnosti se okamžitě rozproudila zaujatá debata. Kolem začaly poletovat, jako exotičtí ptáci vypuštěni z katedry ornitologie různé názory a nápady, jeden bláznivější než druhý.

„Podle mého je to zcela jasné. Legie se musela střetnout se zdejšími keltskými válečníky a svést s nimi bitvu, při níž by náš legionář mohl sandál ztratit.“

„Ale pane kolego... Vidíte ty řemínky? Jak jsou neporušené? Přeci si nemyslíte, že si ten legionář někde sednul na zadek a pomalu a pečlivě si ten sandál rozvázal? Podle mě musel v boji padnout a později byl roztrhán nějakým divoce žijícím zvířetem.“

„A to mu ten sandál opatrně rozvázalo?“

„Pánové, přeci se nebudeme hádat,“ uklidňoval sešlost vedoucí katedry.

„Nemáme dost důkazů pro žádné tvrzení. Zatím budeme muset předpokládat, že sandál se nějak oddělil od majitele, pravděpodobně při boji. Nic víc zatím určit nelze.“

„Jistě.“

„Při boji.“

„To dá rozum.“

Fred se pohodlně opřel o stolní desku a zahleděl se z okna.
Věc byla pro zatím uzavřena.

44 n. 1. Británie

„Sakra!“

Lusius Aurus Fortunus, legionář II. Legie Augusta, IV. kohorty, VI. centurie, se zastavil a ztěžka se opřel o strom.

Svět se kolem něj vlnil a houpal, jako by seděl na palubě jedné z lodí, která je sem dopravila. Až na to, že měl mnohem veselejší barvy. Byla již hluboká noc, když ho keltský hostinský uctívou, ale velmi zkomolenou latinou požádal, aby vypadnul. A protože Fortunus neměl rád problémy, vyhověl mu.

„Tohle je vážně mizérie,“ zabručel si sám pro sebe, zatímco se pokoušel najít ve víně plovoucích myšlenkách mapu zpět k táboru. „Víno tu chutná jak voda z latríny a výstroj stojí za starou bačkoru. A možná ani za tu ne.“

Se záupněm si z nohy stáhl jeden sandál a ve svitu měsíce se na něj upřeně zahleděl, jako by čekal, že se mu omluví.

Sandál však mlčel tak dlouho, až to Fortunuse přestalo bavit. „Zejtra si mám vyfasovat nový kousky tohohle...“ Chvilku uvažoval, ale pak toho bolestného procesu nechal. „Zase to budou ty stejný, tvrdý, puchýře tvořící krámy, co ho nehodí ani na otop.“

Sandál opět mlčel.

Fortunus se na něj zamračil, pak mu ale ve tváři svitlo poznání.

Napřáhl se, jak jen mohl a mlčenlivou obuv zahodil. Ticho večera prot'alo uspokojivé šplouchnutí.

Spokojený sám se sebou se vrátil do tábora.

Nejvražednější touha

Tereza Špilarová, 1. kategorie

14. dubna 1919

Slunce začínalo pomalu vstupovat do pokoje, když se dva mladí četníci Martin a Petr zrovna probouzeli. Jako každý den vyšli na rozcvičku a poté na snídani. „Dáš si něco na zahřátí?“ ozve se Martin. Petr kolegovi stihne jen přikývnout, protože se do stanice přirítí hajný a křičí: „Stala se vražda! Zabili milostivou slečnu Lockhardovou!“ V očích se mu zračila obrovská hrůza. „Prosím vás, uklidněte se,“ promluvil na hajného Martin. „Vezměte si všechny věci a jdeme,“ pronese ve dveřích velitel Svoboda a už si to rázně míří ven.

Když dorazili k místu, což bylo někde hluboko v opuštěném černém lese, nebyl to dvakrát hezký pohled. Tělo mladší ženy, bezvládně položené na zemi, bylo oblečeno do zabláceného oděvu. Ovšem očividně zrovna nebyl z té nejlevnější látky a z obyčejného krejčovství. „Předpokládám, že jste nechal všechny věci tady?“ podíval se na hajného velitel a arogantně nadzvedl obočí. „Já..., no jistě,“ zakoktal se při pohledu na něj hajný. „A proč nemá druhou botu? Jakže se to vlastně jmenujete?“ „Peterka, hajný Peterka. Tu botu jsem nikde neviděl.“ „No dobrá,“ zadumal se velitel a pokračoval dál: „Šmíd, Beneš, bude to chtít lékaře a pořádně prohledat okolí!“ „Jistě,“ sklapli botami a poslušně prohlásili Petr a Martin.

„Tak si to shrneme ještě jednou,“ prohlásil nervózně velitel. „Emilie Lockhardová byla zavražděna pravděpodobně dne 10. nebo 11. dubna. Zemřela na vykrvácení po bodné ráně v levém boku. Žena byla také zřejmě chvíli vláčena po zemi, protože se na kůži nacházely jemné oděrky a modřiny. Neměla jednu botu, dále nebyly nalezeny žádné další předměty a důkazy. V okolí mohl být zřejmě jediný člověk, a to jistý hajný Peterka Václav,“ shrnul Martin. „Hm, to nám to tedy hezky začíná, chlupci,“ pronesl velitel. A to bylo poslední, co stihl říct, než vyčerpaně usnul na kanapi.

15. dubna 1919

„Chlupci, dáme se do práce,“ napochoduje si to ráno do jídelny velitel Svoboda. „Pane veliteli, myslím si, že bychom se měli podívat po té botě,“ hlásí se už Petr. „A to mám podle vás postavit vyšetřování na nějakém špinavém škrpálu? Prosím vás...,“ neuvěřitelně kroučí hlavou. „Nejdříve půjdete vyslechnout toho hajného.“

Pak se poptáte po městě, a nakonec půjdete prohledat dům Emilie Lockhardové. V poledne se potkáme na náměstí.“

„Tak co, máte toho hajného?“ ptá se velitel a nervózně se dívá přes náměstí k radnici. „Ne, ale zatím jsme se poptali lidí,“ hlásí opatrně Martin. „To jsem si mohl myslet,“ vrtí hlavou velitel, ale ptá se dál: „Tak co jste zjistili?“ „Emilie Lockhardová bydlela sama v tom největším domě u náměstí, někde tam tím směrem,“ ukazuje Petr a povídá dál: „Lidé ji moc neměli rádi. Byla samotářka, navíc se vztekala kvůli každé maličkosti. Neměla manžela, děti a o žádných pozůstalých nikdo neví.“ „Ale já vím!“ okřikne ho velitel. „Dnes se má po dlouhé době prý ukázat její poslední příbuzný, asi bratranec. No, běžte za tím hajným!“

„Co ještě chcete?“ ptá se lehce podnapile hajný, když přijdou desátníci. „Zeptat se na pár věcí,“ reagují a sedají si ke stolu. Hajný jen zamručí. „Co přesně jste dělal, když se stala ta vražda?“ „Jsem byl v lese někde u krmelců.“ „Znal jste slečnu Lockhardovou?“ „No, znal.“ „Pane Peterka, máte na tu dobu nějaké alibi?“ „Pane, les je velkej,“ řekne, spadne mu hlava a začne chrápat.

„Pane Lockharde, já vím, že teď na to není asi nejlepší doba, ale mohl bych vám položit pár otázek?“ promluví velitel a zadívá se na mladého pána v obleku, s motýlkem a menším cylindrem, jak opatrně třesoucí se rukou usrkává kávu. „Jistě.“ Jeho hlas zní roztřeseně a zdá se, že má na krajíčku.

„Kdy jste naposledy viděl svou sestřenicí?“ „Mohlo mi být tak devět a jí okolo dvanácti.“ „Dobře. A něco z jejího osobního života?“ „Nemohla prý mít děti a muže si bohužel vždy našla takového, který děti chtěl, takže z toho stejně nic nebylo. Nebo minimálně tak mi to vyprávěla matka, než zemřela.“ „A jak dlouho už je vaše matka po smrti?“ „Dva měsíce.“ To už pana Lockharda dorazilo úplně a začal srdceryvně plakat.

Když mladí četníci řekli vše, co zjistili o hajném, jejich velitel se náhle rozkřičel: „Měli jste ho rovnou sebrat! Teď je už beztak někde zalezlý v tom svém krmelci.“ „A co pan Lockhard?“ „Ani se neptejte, ten se mi tam ještě rozbřečel. Byl z toho úplně mimo. Co jste našli v tom domě?“ „Nic. Je to skoro až divné. Jako by se jen vydala na vycházku a po cestě...“ „To mi připomnělo, ten její bratranec, i když je její poslední příbuzný, z toho jejího majetku pravděpodobně vůbec nic nedostane.“ „Cože? A co s tím tedy bude?“ dívali se na velitele neuvěřitelně desátníci. „To netuším.“ „Zajímavé,“ podíval se Petr na Martina.

Martin s Petrem se probudili hned, jak uslyšeli ty rány. Hned vyletěli z postele a upalovali dolů. Až když odemykali dveře, tak bouchání přestalo. Ale ještě divnější bylo, že když je otevřeli, nikdo za nimi nebyl. Na podlaze ležel dopis. Byl seskládaný pouze z písmen z časopisů jako anonym. Stálo v něm: „Chcete-li chytit správného vraha, levá postranní ulička u náměstí ve dvě hodiny.“

16. dubna 1919

„Hlavně potichu!“ okřikne je velitel. „Každou chvíli tu musí být.“ „Támhle někdo jde s lucernou,“ ukazuje vpravo Petr. Osoba se stále blíží a četníci jsou připraveni na svých místech. Má vysokou postavu, ale je štíhlý. V tu chvíli si kolem něj seběhnou četníci a začnou na něj mířit zbraněmi. Muž začne příšerně křičet. „Vždyť to je ten místní blázen Jozífek,“ udiveně na něj kouká Martin. „To jsem si mohl myslet, nějaký blázen,“ prohlásí nerudně velitel. „Vezměte ho pro jistotu s sebou,“ řekne velitel a otočí se k odchodu. Zjistí však, že desátníkům odporuje. „Vypadá to, jako by se chtěl pro něco vrátit. On tu má za rohem takový malý příbytek.“ „Tak prosím,“ dívá se nespokojeně velitel. Za chvíli se vrátí s malou černou krabicí a vydají se na služebnu.

„Už je v žaláři, pane veliteli. A dalo mi velké úsilí ho přemluvit, aby mi tu krabici na chvíli půjčil,“ ohlásil Martin a posadil se i s krabicí ke stolu. Když ji otevřel, všichni s očekáváním nahlédli dovnitř. Byla tam jen nějaká urousaná dámská šála. Martina to ale zaujalo a šálu vzal a rozmotal. „Vždyť to je ta druhá bota slečny Lockhardové.“ „Cože?“ zděsil se Petr a nahlédl do krabice. „Ale jak se mohl ten chudák k těm věcem dostat?“ nechápal Petr. „Tak to je snad úplně jasné ne?“ podíval se na něho velitel. „Ale proč by zrovna on něco takového dělal?“ divil se Martin. „Milý kolego, je to blázen. Stejně tak byste se mohl ptát na každou druhou věc, proč to dělá. Nemyslíte?“

Velitel zamířil k žaláři. Vytáhl Jozífka ven a začal se ptát: „Znal jste Emilií Lockhardovou?“ A když Jozífek neodpověděl, začal na něj rvát: „Tak znal, nebo ne? Mlčení vám k ničemu nebude! Zabil jste Emilií Lockhardovou. Líbila se vám, že ano? A také se vám líbilo, když jste ji bodl a ona začala křičet! Odtáhl jste ji do lesa a nechal pod listím! Je to tak?!“ Jozífek do té chvíle jen bezmocně tékal očima a teď začal křičet a rvát si vlasy.

Vtom do toho skočil Petr a začal Jozífka uklidňovat. „Podívejte se, jaký je to chudák. Nic takového by přeci nikdy neudělal!“ křičel na velitele Martin, když viděl Jozífka. „Alibi nemá a má její věci. Nikdo jiný, kdo by mohl slečnu Lockhardovou zabít, tu není, protože ji všichni znali jen od vidění. Vždyť je to úplně jasné, tak si to konečně přiznejte!“ Pak se otočil na Jozífka a prohlásil:

„Josefe Podhajský, podle zákona vás zatýkám pro podezření z vraždy Emilie Lockhardové.“ „Nějak se mi to nezdá, jdu se podívat k té Lockhardové,“ povídá Petr, když velitel odešel.

„Vidíš tam ten nepořádek?“ kouká dovnitř Martin. Desátníci se na sebe podívají, a když se nikdo nedívá, Petr vykopne dveře. Uvnitř je hrozný nepořádek. Rozbitá váza na zemi, na stole a na zemi jsou rozházeny jen papíry. „Zdá se mi, že vyšetřování asi není úplně uzavřené. Kdo to mohl být?“ ptá se Martin. Petr se na něho s kupou papírů v ruce podívá a odpoví: „No, řekněme, že bych asi měl jeden typ.“

Den soudu

„Je to opravdu zvláštní pocit sedět v publiku soudu a dívat se na to, jak odsuzují nějakého chudáka. Ale nebudu vám lhát, dalo mi to celkem práci udělat to tak, aby nikdo nepřišel na to, že jsem to byl já.“

Najednou se v soudní síni objevili mladí četníci a vzali jednoho muže stranou v poutech. Ohromený Jozífek začal znenadání křičet: „To on! To jeho bota!“ Četníci na nic nečekali a muže odvedli pryč. Tím tento soud skončil.

Velitel se posadil ke stolu a začal: „Teď si trochu popovídáme o vašem životě, co říkáte, pane Lockharde?“ Felix Lockhard se posadil na židli a než začal mluvit, pobaveně si odfrkl: „Koho mohlo napadnout, že do toho baráku ještě někdo poleze. Stejně bych ho asi prodal. Nikdy bych nedokázal žít v domě, kde žil někdo z mojí rodiny. Když jsem jednou utekl z domu, myslel jsem, že mě nechá u sebe. Ale ona mě vykopla ven. Musel jsem týden strávit na ulici, než mě matka vzala zpět.“

Sestřenka, to byl poklad celé rodiny. Měla vždy vše, co si zamane. Ale neuvědomila si, kdo to po ní všechno zdědí. Nebylo tak těžké vám lhát, pane veliteli. Protože neměla manžela a děti, tak by to připadlo mně. Taky kdo by si ji vzal, semetrik. Předpokládám, že jsem tam ty papíry musel nechat, jinak byste mě asi nedostali.“ „Ani bych se nedivil, kdybyste zabil i svoji matku,“ odfrkl si Martin ironicky. „Původně jsem to v plánu neměl, ale když jsem se vrátil domů po té nepodařené návštěvě Emilie, našel jsem na matčině stole listinu o vydědění. Matka byla alergická na med, a tak nebyl takový problém jí ho trochu přidat do čaje.“ Martinovi přeběhl mráz po zádech, ale naštěstí to netrvalo dlouho a výslech byl u konce.

„No, ještě že to tak dopadlo,“ prohlásil Petr s úsměvem, když s Martinem leželi na rozkvetlé louce. „To máš pravdu,“ přidal se Martin a společně pozorovali Jozífka, jak se šťastně honí s dětmi mezi stromy.

Muž s jednou botou

Robert Pazall, 1. kategorie

5. listopad 1920

Válka skončila. Všude včetně Velké Británie panuje mír. Náhle v jednom malém bytě zazvoní telefon. Po krátkém rozhovoru náš hlavní hrdina William Peterson nasedá do automobilu a vyráží na cestu do malé vesničky poblíž Londýna. Samozřejmě kvůli vraždě.

Do vesnice doráží krátce před polednem. Poté musí zajít ještě hluboko do lesa na místo činu. Zde vidí na zemi mrtvolu muže v loveckém úboru. Vedle něj leží lovecká puška. Muž má prostřelené srdce a chybí mu levá bota. „Kdo je ten mrtvý?“ ptá se William jednoho z místních četníků. „Víme pouze jméno, je to jistý Richard Chapman,“ odpovídá strážník. „Proč mu chybí ta bota?“ pokračuje William. „To nevíme,“ namítne strážník. „Průstřel je čistý. Musel to dělat někdo, kdo s puškou umí, možná voják,“ pokračuje strážník. Když místo činu důkladně prošetřili, nechal si Williama předvolat starosta.

William vkročil do jeho kanceláře, tedy pokud se ten malý pokoj dal nazvat kancelář, která se nacházela ve velkém cihlovém domě uprostřed vesnice. Starosta ho přivítal vlídným obličejem: „Dobré odpoledne, detektive, prosím posad'te se.“ William se posadil na židli před velký dřevěný stůl. „Přišli jste už na něco?“ zeptal se starosta. „Ne,“ odpověděl William. Starosta se zdál být nervózní. „Dobrá tedy,“ promluvil vážným hlasem. Pokračuje: „Víte vy vůbec, kdo byl ten zavražděný?“

William si ze svého kabátu vytáhne dýmku. Zapálí si a popotáhne z ní. „Byl to jistý Richard Chapman, podplukovník armády Jeho Veličenstva a vyznamenaný válečný hrdina. Zemřel dne 5. listopadu 1920 kolem desáté hodiny dopolední. To je zatím vše, co vím,“ pronese detektiv William. „Vidím, že vaše pověst vás předchází, detektive,“ pronese starosta. „To je ten důvod, proč jsem si vás

nechal zavolat až z Londýna. Víte, vražda významné osobnosti, to může způsobit problémy, které v téhle vesnici nepotřebujeme. Doufám, že si rozumíme,“ William přikývne a odchází. Než se případ vyřeší, bude bydlet v malé chatce na okraji vesnice. Jde tedy přes vesnici.

Už se stmívá. Každý jeho krok ho nutil přemýšlet nad tou vraždou, ale nic podstatného ho nenapadá...

6. listopad 1920

Další den. William stále na nic nepřichází. Proběhl výslech všech osob, které by mohly včera kolem desáté hodiny dopoledne být poblíž místa vraždy. Byli to jenom hajný a několik houbařů. Při výsleších vyšlo najevo, že nikdo nic nevěděl, nikdo nic neslyšel, nikdo si nic nepamatuje. Zvláštní. Vypadá to, jako kdyby někdo chtěl, aby si nikdo nic nepamatoval, neslyšel, a dokonce ani neviděl.

Po tomto velmi náročném výslechu si starosta zase nechal zavolat Williama. Williamovi už to začínalo připadat otravné. Opět proběhla ta stejná situace. Detektiv se se starostou bavil o vraždě, i když starostu poslouchal tak jedním uchem. Jeho pozornost totiž upoutalo něco jiného. Byla to fotka položená na vrchní policičce. Byl na ní starosta a Chapman v uniformách, asi nějaká fotka z války. Stáli hned vedle sebe a měli velmi přátelský výraz.

„Proč jste mi neřekl, že jste byli kamarádi?“ přerušil William starostu při jeho nudném proslovu. Starosta se instinktivně otočil k fotce, potom rychle zase zpátky na detektiva. „Myslíte tohle. Ale to už je hodně dávno. Poslední dobou jsme se vůbec nestýkali,“ vysvětloval nervózně. William měl najednou v případě jasno. Rychle se rozloučil a odešel. V tu chvíli jako by byl na samotném konci, jako by už našel motiv i vraha...

7. listopad 1920

Během třetího dne vyšetřování se William rozhodne pročistit si hlavu malou procházkou v lese. Jen tak se prochází, když vtom slyší cvaknout kohoutek pušky. Zastaví se. „Předpokládám, že tu na mě budete čekat,“ promluví William. „Neříká se vám detektiv jen tak pro nic za nic,“ ozve se hlas starosty. Detektiv se pomalu otočí k němu. „Vidím, že jste si vzal stejnou zbraň jako na Chapmana.“ „To víte, síla zvyku,“ pokračuje starosta. „Ještě než zde umřu, vysvětlete mi, proč jste mu vzal tu botu?“ zeptá se William. Starosta začne vyprávět.

„Během války jsme si toho od mrtvých dost nakradli. Šperky, hodinky, všechno, co by hodilo slušnou cenu. Naším největším nálezem byla malá zlatá cihlička.

Našli jsme ji u jednoho mrtvého vojáka, ale nikdo kromě nás dvou se jí nechtěl ujmout. Prý bude nosit smůlu, když je kradená. Já a Chapman jsme na pověry nevěřili. Chapman řekl, že to prodáme společně a o peníze se rozdělíme, ale místo toho to po válce prodal potajmu sám a řekl mi, že peníze jsou jenom jeho. Nemohl jsem to tak nechat. Už během války si všechny cennosti, včetně peněz, schovával do levé boty. Byl tím úplně posedlý, a tak jsem šel na jistotu a přineslo to své ovoce.“

Zatímco se starosta utápí v důmyslnosti svého plánu, William se pomalu pravou rukou natahuje pro revolver, který má schovaný pod kabátem. „A teď se zbavím i vás a odjedu z téhle proklaté vesnice někam, kde si budu moci žít za ty peníze lépe než dosud,“ řekne starosta sebevědomě. Vtom však William mrštně vytáhne zbraň z pouzdra a bez váhání vystřelí.

Z lesa se nakonec ozývají dva výstřely. Avšak ten, kdo padl k zemi, byl starosta. Detektiv vyšel pouze s malým škrábnutím. I přes bolest, kterou pocítoval, byl nadšen ze svého dalšího vyřešeného případu. Do té doby na pověry nevěřil, ale došel k závěru, že přece jenom ta zlatá cihla nosila smůlu.

Bota, kterou štěstí minulo

Zuzana Rychlíková, 1. kategorie

Ahoj, pro ty, co mě ještě neznají, jsem ztracená bota. Momentálně ležím sama, špinavá, smradlavá a bez své nejlepší kamarádky v popelnici. Nelíbí se mi tady. Je tady zima, smrad a tma. Tu já vůbec nemám ráda. Mohla jsem být někde jinde, jen mít trošičku štěstí. Ležet někde v botníku, který je voňavý, lesklý, se spoustou kamarádů a bez jediného smítka prachu. Ale ne.... Já ležím v popelnici. A vůbec, proč jsem tady?

Vyrobili mě v jedné továrně i se stovkami dalších stejných nebo i odlišných bot. Když teda zapomenou na všechny ty chyby, které se mnou udělali, třeba že místo bílé podrážky mi nalepili černou a pak ji následně přelakovali nebo mi navlékli špatné tkaničky, všechno jim odpustím. Byla jsem krásná červená bota s lesklými špičkami. Jednu chybu jim ale neodpustím. Vzali mi moji nejlepší kamarádku!¹⁷

Cestovala se mnou přes půl světa do jednoho obchodu u nás na rohu města. Zde se ale zjistilo, že moje kamarádka je taky na levou nohu stejně jako já. Musely jsme se rozloučit a já jsem další jeden měsíc trpěla ten smrad ve skladě obchodu.

Moc jsem se bála příjezdu mé nové, pravé kamarádky. Říká se totiž, že boty na pravou nohu bývají velice arogantní a plné pýchy. No a tohle tvrzení se mi potvrdilo. Byly jsme úplně stejné, jenom ona byla na pravou nohu, tak se musela vystavovat uprostřed poličky, zatímco já jsem ležela pořád ve tmě v krabici.

Po pár týdnech nekonečného čekání na pravou majitelku najednou do obchodu vešla elegantní dáma. Na sobě měla modrý kabát s kožešinou kolem kapuce a přes rameno přehozenou kabelku. Bylo vidět, že ji červené boty padly hned do oka. Chtěla si je vyzkoušet, ale zjistila, že nejsou v její velikosti. Tak neváhala a popadla moji „kolegyni“ pravou botu, která byla o dvě velikosti menší, než paní potřebovala. Tak urputně se do ní rvala, až ji roztrhla. A od té doby jsem svou „kolegyni“ nikdy neviděla.

A já? Nakonec jsem skončila zase v tom smradlavém skladě. Tentokrát jsem tam neležela jeden měsíc, ale jeden rok. Dokonce to bylo tak dlouho, až můj styl a barva vyšly z módy. Nakonec mě ve skladě našla jedna mile vypadající slečna. Ta se mi ale hned zprotivila, protože co uděláte s jednou nemoderní botou bez páru? Vyhodíte ji.

A teď ležím tady, v mnou zmiňované popelnici. Často přemýšlím, jak se asi má moje nejlepší kamarádka levá bota. No to nevím, ale určitě lépe než já. A co bude se mnou? To taky nevím. Co by taky bylo, když jsem už jen stará, špinavá a ztracená bota.

V ústraní

Linda Čtvrtníčková, 2. kategorie

„A teď je to na vás,” ukončila svůj zdánlivě nekonečný horlivý projev paní profesorka Svobodová. Ve tvých očích se mihl záblesk temnoty. Bylo to, jako by do tebe zrovna někdo vbodl dýku se špicí tak ostrou a křehkou, že by se mohla vmžiku rozpadnout na miliony droboulinkých střípků. Prošla tebou tak rychle, že jsi to ani nestihla postřehnout. Byl to přesně ten bolestivý okamžik, jež naše mozky po milisekundě vytěsní, abychom se s ním nemuseli vypořádávat.

Tvůj horní ret se jemně oddělil od dolního. Tvá ústa se otevřela natolik, aby jimi mohlo projít tenké vlákénko tvého hlasu, u něhož brzy nadejde chvíle, kdy bezprostředně hrozí jeho přetržení, ale tvé hlasivky se stáhly do mrňavého klubíčka, které jsi ani za nic nedokázala znovu odvinout. Tolik jsi chtěla promluvit a říct svým spolužákům, jak jsi zraněná. Neudělala jsi to. Ty nikdy.

Seděla jsi na malé plastové skládací židli, všude kolem tebe byli všichni ostatní lidé, jimž zrovna skončil poslední rok střední školy. Většina z nich byla šťastná, jelikož si už dávno naplánovala, jak chce ve svém životě pokračovat, jaká je pro ni ta správná cesta, jejíž příkoří během příštích několika let objeví a úspěšně překoná. Jediné, na co jsi ty dokázala myslet, bylo to, jaké množství naivity čerstvých maturantů se vznáší ve vydýchaném vzduchu majestátní auly zdobené starými tapiseriemi a pracemi nadaných studentů, nadšených do tvoření uměleckých děl, na něž se jen tak nezapomene.

Bolest z nejistoty by se okolo tebe dala krájet. Vytvářela ti oponu, která tě po celé roky činila tím tichým děvčetem, na něž nikdo nechtěl promluvit, aby si nezničil svou pověst. Kolovaly o tobě kdejaké zvěsti. Nikdo se neobtěžoval zjišťováním toho, na jakých událostech se zakládaly. Byly to drobnosti, jež jsi udělala, co dodalo lidem náměty ke smyšlení příběhů a jejich dalšímu zveličování.

Jednou jsi vešla do školy a na ruce jsi měla rukavici. Ráno jsi nastoupila do autobusu a při vystupování se ti zachytila v neústupných dveřích. Řidič si toho ani nevšiml, kvůli čemuž sis zase připadala o krapet více bezvýznamná, a rozjel se ze zastávky, když se ti v rukavici tvořila roztřepená kulatá díra. Část rukavice jsi už nikdy nenalezla. Byla nadobro pryč. Na tohle se tě ale nikdo nezeptal. Začalo se o tobě říkat, že ti rodiče zemřeli a žiješ v pěstounské péči nebo také to, že se o sebe vůbec nestaráš, což byl hlavní spouštěč špatného přístupu dívek ve tvém věku ke tvé osobě. Žádná z nich nesměla prohodit ani slovo tvým směrem,¹⁹

pokud netoužila po zničení celého svého života. Je až směšné, co je opravdu pro naši generaci důležité. Nikdo se tě na nic nezeptal, nikoho nezajímalo, jak se cítíš, nikoho nezajímalo, co se skutečně stalo. Nikoho jsi nezajímala ty.

Tímto dnem ti skončila střední škola. Teď už se máš vydat do skutečného světa, začít se chovat dospěle a už dávno ses měla rozhodnout, jak budeš pokračovat. Bolest z nejistoty tě už dlouhou dobu užírala, ale byla jsi ze všeho toho rozhodování tolik nespá, že jsi ho nikdy nedokázala dotáhnout do konce.

Už jsi nutně potřebovala zmizet z tohoto prostředí. Být opět sama sebou. Zároveň ses pokoušela strávit co nejvíce času ve škole. Stejně jako všichni ostatní. Nikdo z nich by to nepřiznal, ani kdyby mu někdo držel u hlavy pistoli, přesto jsi moc dobře věděla, že všichni byli ze změny nervózní. Bloudila jsi tmavými kouty školy, kde nebyla šance, že na někoho narazíš. Rozloučila ses se všemi učebnami. Byla jsi tak zlomená, že to působilo až moc, jako bys svět nadobro opouštěla. A nebyla to částečně pravda?

Do této školy už ses nikdy neměla vrátit, a právě ona byla tvým útočištěm. Skrývala ses v ní před svými rodiči, napsala své nejlepší slohové práce, pochopila spoustu fyzikálních zákonů, putovala od pravěkých lovů na mamuty přes spoustu válek až do současnosti, kde zoufale válčíš dál, ale nikdy jsi neobjevila svůj smysl života. O tom posledním by se sice dalo polemizovat, jenže tobě to tak stále připadalo. A tvým názorem jen tak něco nepohne.

Sice jsi těmi tlustými dveřmi projít nechtěla, ale nakonec ses k tomu odhodlala. V okamžiku opuštění školy ti tváře jemně zchladil ledový vítr, který se k tomuto ročnímu období vůbec nehodil. K tvým pocitům však ano. Jemně ses pousmála a vyrazila k nejbližší lavičce. Ani jednou ses neotočila, přestože jsi po tom toužila. Usadila ses a rozhlédla se po svém okolí. Zanedlouho už budeš v úplně jiné fázi života.

Pohlédla jsi na nebe. Na světle-modrém podkladu se pohybovaly šedivé obláčky, které ti připomínaly tebe. Byla jsi také taková šedá myška v moři plném ryb. Město bylo tiché. Všichni tví spolužáci už nasedli do aut za svými rodiči a vydali se s úsměvem domů. Znovu jsi přesunula pohled na oblohu. Potřebovala sis zapamatovat tento pohled na svět. Nechtěla jsi o něj jen tak přijít. Potřebovala sis zapamatovat alespoň část mladistvé naivity, která ti stále kolovala žilami, když už pomalu vytékala ven a ředila se břčkou, roztokem krve a dospělého světa.

Z tvého azurového oka se vykutálela jedna slza. Rychle jsi ji setřela a uvědomila si, kolik času už mohlo utéci za dobu, kdy tvá mysl bloudila vzdálenými kraji mimo fyzickou schránku. Ta spočívala po sekundy, minuty, možná i hodiny neustále na stejném místě. Rozhlédla ses kolem sebe a zapřemýšlela, jestli už není čas, abys šla domů. Trhla jsi sebou, když ti zavibroval telefon, možná sis myslela, že tvou matku zajímá, kde tak dlouho jsi, možná jsi dávno nebyla tak moc naivní. Měla jsi vybitou baterku.

Odhodlala ses proto k návratu domů. Vzala sis batoh, telefon a svou velkou citovou zátěž, aby ses konečně vydala na cestu. Nebydlela jsi daleko od centra, tím pádem ses ke dveřím dostala během několika málo minut. Tvá máma tam naštěstí nebyla, jak jsi zjistila po vstupu. Otec tam nebyl nikdy. Už roky s vámi v tu dobu nebydlel.

Tví rodiče byli stejní jako spousta dalších párů v naší zemi. Vzali se, měli dítě a mysleli si, že po tak velkém kroku už je nic nerozdělí, proto se o sebe dále nezajímali. Zezačátku spolu mluvili každý den, později každý druhý den, a nakonec už vůbec, kromě toho, když se hádali. Tím to všechno skončilo. Prostě jim to nevyšlo, jelikož se ani nesnažili ten vztah zachránit.

Táta tě měl rád, často tě brával na poutě, do ZOO, na procházku do parku, každý večer před spaním ti četl Malého prince, protože to byla kniha, kterou moc miloval a chtěl ti tuto lásku k ní předat. Podařilo se mu to. Jenže po tom, co se s tvou mámou rozvedli, už jsi ho nevidala. Naposledy jsi ho viděla před dvanácti lety. Zbyly ti po něm už jen vzpomínky, jejichž jas každým dalším dnem postupně uhasínal. Postupně se ti začínaly zdát nereálné. Byly jako všechny tvé oblíbené pohádky. Stejně milované, ale i stejně neuvěřitelné.

Rychle jsi vešla do svého pokoje, batoh hodila na zem a posadila se na masivní dřevěnou židli. Podání notebooku tě ujistilo v dalším kroku, protože jsi to nutně potřebovala vědět. Přihlásila ses, připravila se na přijímačky, napsala je, ale nikdy se ti nepodařilo nahlédnout pod pokličku. Zatím jsi stále nevěděla, jak jsi dopadla. Bylo to pro tebe moc skutečné a děsivé. Nevěděla jsi, jestli vůbec chceš jít na vysokou školu, avšak tvé okolí na tebe tlačilo. Po vystudování gymnázia přeci nemáš možnost jít jen tak pracovat. Ty by sis tu možnost i našla, jen tvá matka by tě nenechala. Sice to není její život, ale ty jsi jí nikdy neodporovala. Nechtěla jsi poslouchat její křik. Stejně ti to připadalo zbytečné.

S hlasitým výdechem ses konečně rozhodla vstoupit do digitálního světa a zjistit v něm, co budeš dál dělat. Působilo to tak strašlivě, že ti to zabralo opravdu

dlouhou dobu. Hlásila ses na politologii a sociologii na Univerzitě Karlově, protože jsi bydlela v Praze po celý svůj život a nechtěla jsi nikam odcházet. Tuhle změnu sis mohla ušetřit, proto jsi po této možnosti s nadšením drapla.

„Promiňte,“ zvedneš pohled k tmavovlasému chlapci, s nímž ses právě srazila, v důsledku čehož se celý obsah tvého batohu válí pod nohama lidí pospíchajících rušnou ulicí.

„Jsi v pořádku?“ podá ti chlapec ruku, aby ses postavila a nemusel stát hned vedle někoho, kohož pronásleduje každičkový pohled v okruhu dvou set metrů, protože honí po zemi kapesníčky.

„Děkuju,“ přikývneš a prsty omotáš kolem jeho zápěstí.

Postavíš se přímo vedle něj a uvědomíš si, jak jsi ráda, že ses dostala do této situace. Zjistila jsi svoje výsledky a potřebovala sis všechno promyslet, proto ta procházka po městě. Venku foukal studený vítr a opravdu nebylo vhodné počasí na procházení se. Měla jsi s sebou jen batůžek. Ztratila ses ve svých myšlenkách a než jsi to vůbec stihla postřehnout, válela ses na zemi. Byl na tebe docela zábavný pohled, když ses skácela na beton po srážce s pospíchajícím kolemjdoucím.

„Jakým jdeš směrem?“ otázka se tě hnědovlásek, když už máš všechno bezpečně zapnuté v batohu.

„Asi to bude znít zvláštěně...“ zadrhneš se. Připadáš si až moc hloupě. Sama bezcílně bloudíš světem a doufáš, že nalezneš alespoň nějaké odpovědi. Jak máš potom někomu odpovídat ty?

„Zkus to,“ pokrčí s úsměvem rameny, „v nejhorším budeš mít historku o tom, jak ses nechala srazit k zemi klukem, kterej se ti potom vysmál.“

„Jo,“ pošleš jeho směrem nervózní úsměv. „Já... jdu kamkoliv, ale nikam.“

„Dobře,“ jemně se zasměje. „Nechceš jít se mnou, tulačko?“

„Jak můžu vědět, že nejsi vrah?“ zasměješ se, abys odbourala vážnost otázky.

„Nemůžeš,“ pokrčí rameny a podívá se na hodinky. „Já bych si rád poslechl tvůj příběh. Musím ale do práce.“

„Kudy?“ rozpráhneš ruce na obě strany, na které chodník pokračuje.

Klepne ti na pravou ruku a vydáte se oním směrem. Chvíli jdete v tichu. Uvědomíš si, že z jeho duše sálá teplo. Možná je to to, co tě na něm tolik láká. Proto ses vydala na cestu s někým, koho znáš několik minut. Možná jsi byla jen zoufalá.

„Tak?“ usměje se na tebe. Čeká, až začneš mluvit.

„Co přesně chceš slyšet?“ pokrčíš rameny a upřeš pohled k zemi.

„Můžeš začít jménem,” pokusí se tě jemně popostrčit. „Já jsem Tomáš.”
„Dominika,” začneš si natáčet pramínek vlasů na ukazováček. Děláš to v každou chvíli, kdy jsi nervózní.
„Fajn, tohle máme za sebou,” zasměje se a jemně tě šťouchne do ramene. „Teď chceš slyšet tvůj příběh. Kdo jsi? Co děláš? Nad čím přemýšlíš? Jak ses sem dostala?”

„Ehm...” koukneš se na něj, aby ses ujistila, že mluví vážně. Nechceš tady o svém osobním životě vykládat někomu, kdo si z tebe pouze dělá legraci. „Dobře, právě jsem odmaturovala. Musím jít dál. Mám se osamostatnit, ale je to moc velký krok kupředu.”

Stočíš zrak jeho směrem a zalituješ, že jsi mu opravdu odpovídala. Jeho úsměv na tebe přímo vyřvává jeho touhu po hlasitém smíchu. Co se najednou změnilo? Začal se chovat jinak. Jenže je všechno vždy tak jednoduché, jak to vypadá? Proč se tě tedy ptal? Jen aby se ti mohl vysmát?

Jeho záhadnost vás táhla blíže k sobě. Vždy jsi měla až obsedantní potřebu každou záhadu rozluštit, tím pádem ti dodával přesně ten pocit, o nějž jsi stála daleko více než o osamělé sáhodlouhé monology po setmění v teple svojí postele plné polštářů. Nechtěla jsi odejít. Chtěla jsi mu uvěřit, poznat ho, zjistit, na co myslí, když ho nikdo nemůže zahlédnout, chtěla jsi rozluštit tu záhadu, jež ho obestírala, ale zároveň jsi nechtěla, aby jeho mystičnost vymizela. Musel si ji udržet i tak. Někoho podobného jsi hledala celý život, doposud jsi o tom však nevěděla.

„Tady pracuju,” zastaví se přímo před vysokou akvamarínovou budovou. Vídala jsi ji každý den a vždy jsi přemýšlela nad tím, proč ti do historické Prahy tolik nezapadá, ačkoliv není jedinou modernější budovou na celé třídě. Podezíráš si ji i Tomáše prohlédneš. Něco ti na tomto loučení nesejí. Vykoktáš nějakou větu o tom, jaký má mít dnes hezký den, a zmizíš za rohem.

Posadíš se na nejbližší lavičku, obličej si položíš do dlaní a hlasitě vydechneš. Cítíš se... zrazená? Byl na tebe tolik milý, přesto tak jednoduše zmizel. Přišla jsi o jeho tajuplnost, úsměv, hřejivost jeho duše, přitom jsi ho ani neznala. Celý tvůj život pro tebe v tuhle chvíli nedává sebemenší smysl a nejsi si ani jistá tím, jak v něm máš pokračovat. S nespokojeným zakroucením hlavou se vyhoupneš na unavené nohy a vyrazíš zpět domů. Po cestě tě zastihne déšť, což je pro tebe ale pozitivní skutečnost. Ledové kapky se přirozeně mísí se slanými krůpějemi vytékajícími ze tvých rudých očí. Nikdo ani nemůže poznat, že ti není do zpěvu. Mohou se na tebe podívat a podívat se tomu, proč v tak nevlídném počasí pochoduješ ulicemi

bez deštníku. Možná tě i politují, ale nikdy je nenapadne, co skrývají kapičky deště a šedivé obláčky tvořící plášt' halící Zemi do tmy.

„Jsem doma,“ zakřičíš do domu bez dalších očekávání. Vyrazíš nahoru, ale zarazí tě hlasitý výkřik.

„Zastav se, Dominiko!“ volá spod schodů tvoje nasupená matka. „Jsi mokrá, děláš mi tady bordel. Přijď to po sobě hned uklidit!“

„Dneska ne...“ zamumláš s minimálním pohybem rtů. „Dobře, jen se převleču.“

„Jak bylo poslední den?“ zeptala se ještě se zájmem, když ses vydávala směrem po schodech nahoru.

Poslední den.

Jako bych umírala... pomyslíš si s jemným úšklebkem. Doopravdy si tak totiž připadáš. Nedává ti smysl, že tohle je jen konec střední školy, že tohle má pokračování. Pro tebe to je konec. Konec všeho dobrého, i když toho ve tvém životě nikdy mnoho nebylo. Konec styků s tvými oblíbenými profesory.

Všichni vědí, co budou dělat, ale i tak se ti podařilo ve škole zaslechnout spousty rozhovorů o tom stejném, na co jsi myslela každou setinou vteřiny každého dne. Kamarádky se spolu s oblibou bavily o tom, jak už to nikdy nebude stejné, jak se nebudou vídávat každý den ve škole, jak jim nebude mít kdo radit při dilematech ohledně kluků, jak jim budou chybět učitelé, na které si v průběhu celého pobytu na tomto pro ně depresivním místě stěžovaly a tolikrát jim nadávaly za každou pitomost. Předtím jim stačilo tak málo k nenávisti někoho, kdo pro ně dělal první poslední. Najednou při blížícím se odchodu jim dochází, kolik jim toho předali. Ale teď už je pozdě. Celé roky to učitelům tolik ztěžovaly. Ale doufáš, že v jejich budoucích životech to lidské rase odčiní. Silně o tom pochybuješ. Litují jen sami sebe, i když tvrdí, jak moc jim záleží na jiných lidech.

Jsi pryč. Jsi volná. Máš být šťastná. Máš jisté místo na vysoké škole na oboru, který jsi už od druháku chtěla studovat, ale cítíš se zcela prázdná. Proč? Zklamaná a zlomená. Proč? Připadáš si tak nejistá. Proč? Možná k tomu ani důvod nepotřebuješ. Nikdo ti to nikdy neřekl ani neřekne, nikdo ti nikdy neporozuměl, proto jsi byla celý život úplně sama. Byla jsi na to zvyklá, proč ti to tedy dnes připadalo nesnesitelné? Jako kdybys nemohla unést tíhu svého vlastního života, svých myšlenek a života v dospělosti. Dospělost ale není něco, na co se dělají nějaké testy ověřující lidskou kvalifikaci předtím, než je hodí do rozjetého vozu nezávislého života. O kolik jednodušší by to bylo, kdyby se lidé rozdělili do nějakých skupinek a pouze část z nich by opravdu musela dospět. Ty jsi na tohle rozhodně zatím připravena nebyla. Budeš vůbec někdy?

Přestaneš někdy myslet na Tomáše? Nikdy jsi nebyla zamilovaná. Nedokázala jsi ani pochopit, co se to ve chvíli, kdy jsi ho uviděla, událo ve tvém podvědomém světě. Bylo tohle to zamilování? Nedokázala jsi pochopit jeho chování. O co mu teda šlo? Chtěl tě jen zmást? Proč by to vůbec dělal? Uvidíš ho ještě někdy?

„Jo, dobrý.”

Marie

Kristýna Štofková, 2. kategorie

Ještě před rokem bych vám řekla, že jsem nejšťastnější žena na světě. Vím, zní to jako klišé, ale měla jsem snad všechno, co si člověk může přát. Čtyři úžasné děti, milujícího manžela a takový malý, ale pěkný statek na okraji naší vesnice. Bydlím ve vesničce asi patnáct km od Prostějova, máme tady přátelské sousedství. Vycházíme spolu asi jako všichni sousedé, někdy se máme hrozně rádi, ale však to znáte, něčí pes nahlas štěká, někdo rád brzy ráno seká dříví a něčí rodina je prostě moc hlučná. Je těžké si zvyknout, ale postupně to začnete milovat.

Takto to u nás vypadalo až do tohoto léta. Začalo to jako asi každá válka. Dva rozhádané národy, které čekají na podnět k tomu, aby se mohly navzájem zničit. Rychle jsme si ale uvědomili, že to není jen tak ledajaká šarvátka. Než jsme se nadáli, válčil skoro celý svět. Všechny národy se rozdělily na dvě skupiny. Říkám národy, ale myslím tím zástupce národů. My obyčejní lidé nechceme válku, my s nikým problémem nemáme, na našem názoru však nezáleží, nikdy na něm nezáleželo.

Abych vše uvedla na pravou míru, jmenuji se Marie a můj manžel se jmenuje Antonín. Máme tři syny Karla, Václava a Vladimíra a dceru Annu. Vlastníme statek, o který se všichni staráme. Anna a já navaříme a postaráme se o slepice a krávy. Antonín a kluci posekají dříví, odvezou hnůj a postarají se o všechno ostatní, co je v ten den potřeba. Každý večer si sedneme u večere a povídáme si u jídla. Je to taková malá tradice, kterou si nikdy nenecháme ujít. Může se zdát, že je každý den stejný, že je to pořád ta stejná rutina. Opak je ovšem pravdou,

pokaždé se objeví něco nového, takové to malé něco, co ale udělá každičký den jedinečným.

Aspoň do nedávna to tak bylo. Jednoho dne přišli Vladimír a Václav domů. Byli nějací jiní, sedli jsme si ke stolu jako každý večer, ale místo toho, abychom mluvili, bylo ticho. Nabrali jsme si jídlo, pomodlili se a začali jíst. Kluci většinou dělají rámus, proto mi to dneska přišlo zvláštní. Byl klid, ne takový ten krásný a konejšivý, bylo to znepokojující. Bála jsem se, co se děje. Mé obavy se bohužel naplnily, a to tím nejhorším možným způsobem. Václav promluvil a můj svět se zastavil. „Maminko, tatínku, dneska jsme narukovali, zítra odjíždíme.“ Nevěděla jsem, co říct. Chtělo se mi brečet a křičet na ně, ať nejezdí, ať takhle nezhazují život. Ale co zmůžu, oni se už rozhodli, viděla jsem jim to na očích, věděla jsem, že odejdou a že není nic, co bych mohla udělat, aby nejezdili. A tak jsme tam dál seděli, v tichu. Mlčela jsem. I když jsem měla na jazyku asi tisíc slov, neřekla jsem je, protože to je úděl matky. Někdy prostě musíte jen sedět a dívat se, jak vaše děti dělají chyby. Další den ráno byli pryč a já jsem ze dne na den ztratila své dvě děti.

Válka lidi mění, pokaždé když na pár dní přijeli, byli jiní. Méně šťastní, méně mladí, méně moji synové a více vojáci, které z nich chtěl císař udělat. Byli to bláhoví mladíci, kteří nevěděli, co dělají a teď už bylo moc pozdě něco změnit. A tak jsem se dívala, jak s každou další návštěvou mizí kousek po kousku jejich duše a stávají se z nich pouhé schránky. Bylo to tak se všemi chlapci z vesnice, dokážu si představit, že takoví byli všichni chlapci v téhle zpropadené válce. Slyšela jsem, že válka lidi mění, ale až do této chvíle jsem si nedokázala představit jak moc.

Jednoho dne, pomatuji si to, jakoby to bylo včera, byl podzim, venku byla mlha a listí se pomalu snášelo na zem. Ve vzduchu bylo něco, dodnes nevím, jak to popsat, ale bylo tam něco divného. Seděli jsme u večeře a najednou přišli. Odvedli si Antonína. A já jsem zůstala sama. Celý statek zůstal mně, Anně a Karlíkovi, který byl moc malý na to, aby mi ho taky vzali.

Je zvláštní, jak se z roku na rok všechno mění. Jednu chvíli máte všechno a druhou nemáte nic. Musela jsem ale zůstat silná, Bůh ví, že Anna a Karlík by to beze mě nezvládli. Den za dnem jsem byla tak strašně unavená. Všechna mužská práce byla na mě. Při válce totiž bojují všichni, jediný rozdíl je, že muži bojují a zabíjejí se na frontách a my, ženy, se staráme, aby bylo se k čemu vracet, za co bojovat.

A tak šel den za dnem. A každý další jsem se modlila, aby to už skončilo, aby se všichni vrátili, aby bylo vše jako dřív. Byla to naivní přání, vím to, ale byla to právě ta přání, co mě udržovala při zdravém rozumu. Byla to jediná věc, kvůli které jsem pracovala a nevzdávala se. Život se stal rutinou, vstát, pracovat na statku, navařit, pracovat dál a zase vařit, jít spát a pak další ráno všechno od znova.

Jedno pondělí jsem ucítila takový tlak na hrudi, myslela jsem si, že to nic není a pracovala jsem dál. Najednou to přišlo znovu, tušila jsem, že je něco špatně, jen jsem nevěděla co. Další den jsem se dozvěděla, že četu Václava a Vladimíra přepadli, nikdo nepřežil. Srdce se mi rozbušilo, nemohla jsem dýchat. Přijít o dítě je jako přijít o kousek sebe, a ať se snažíte, jak chcete, víte, že to nikdy nebude lepší. A jak by mohlo. Přišla jsem o dva kusy mého srdce, dvě hvězdy, co mě vedly do dalšího dne. Vyhasly a já musím žít dál. Přála bych si, aby neumřeli, aby nešli do války, aby prostě zůstali, ale moje přání už nic nezmění. Donesli mi dvě psí známky, to „jediné, co po nich zbylo“ a odešli pryč. Ani jsem nedostala tu možnost pohřbít své syny. Tak strašně jsem chtěla, aby to byl jen zlý sen. Doufala jsem, že se probudím a všechno bude jako dřív. Ale pokaždé přišlo ráno a já jsem zjistila, že noční můra je realitou.

Hrozně moc to bolelo, ale musela jsem jít dál, ne pro sebe, ale pro Aničku a Karlíčka. Do dalších dnů mě vedla i myšlenka na Antonína, můj Tonda se vracel, a i když už nebyl jako dřív, snažil se. Hrál si s dětmi a objímal mě. Tak strašně se mi nechtělo ho pouštět, tak hrozné bylo každé loučení a všechno bylo zase těžší, když odešel.

Měsíce šly dál, den za dnem, hodina za hodinou. Pokaždé jsem si lehla do postele a místo toho, abych spala, jsem přemýšlela o ostatních, o Tondovi, ale hlavně o Vladimírovi a Václavovi. Nemohla jsem si pomoci, umřeli, vím to, a taky vím, že bych se měla přestat trápit. Přesto jsem na ně stále myslela. Byli v každém mém nádechu a úderu srdce a přestat na ně myslet by bylo jako přestat dýchat. Absolutně nemožné. Myslela jsem si, že už to nemůže být horší, kéž bych se mýlila.

Ucítila jsem tlak na hrudi. Věděla jsem, co se děje. Nechtěla jsem, aby se to dělo. Nebyla jsem na to připravená, ale bylo to tady.

Tonda byl pryč a já jsem byla sama. Bylo to jiné než ztratit dítě. Jiné, ale zároveň stejné. Kus mého srdce byl zase pryč. Díra v mém srdci se prohloubila. Najednou jsem si uvědomila, že všechna podpora je pryč a poprvé jsem na všechno skutečně sama. Chvilí jsem stála ve dveřích svého domu a dávala se dohromady, abych

byla schopná fungovat dál. Musela jsem, i když jsme tak hrozně chtěla brečet a vzdát se všeho. Musela jsem jít dál, protože moje děti mě potřebovaly. Na slzy bude čas jindy. A tak jsem šla dál a každý den byl těžší než ten předchozí. Bolest ze ztráty se s každou minutou bez nich zhoršovala a celý svět byl proti mně.

Hlavní problém byly peníze, dokud byl Tonda a ostatní ve válce, dostávali jsme aspoň pár korun. Od teď jsme dostali jen to, co se prodalo a toho bylo čím dál míň. Omezili jsme se na dvě jídla denně, když bylo málo, dala jsem svoje dětem. Vyžívali jsme tak několik měsíců a myslela jsem si, že to zvládneme. Vtom přišla zima. Přišly hrozné mrazy a jídla a peněz ještě ubylo. V této době už jsem nejedla vůbec. Všechno, co jsem měla, jsem dala svým dětem.

Anna

Jednoho večera šla maminka spát. Věděla jsem, že všechno jídlo dává mě a Karlíkovi, snažila jsem jí v tom zabránit, ale nenechala si nic říct. Šla spát a další ráno už se neprobudila. Věděla jsem, že to přijde, otázkou totiž nebylo jestli, ale kdy. Doufala jsem, že nikdy, ale bylo to tady. Očekávané a zároveň tak hrozně nenadálé. Aspoň že netrpěla. Měla klidný výraz a já jsem věděla, že už je dávno s ostatními v nebi. Teď to bylo všechno na nás. Všechny povinnosti, všechny starosti jsme zdědili my. O půl roku později válka skončila. Muži se vraceli domů. Mrtví se znovu oplakávali. Mnozí se vrátili, ale většina zůstane navždy ztracena.

Za svůj život jsem toho zažila mnoho, dvě války, pět dětí a deset vnoučat, dodnes vzpomínám na ty chvíle smutku a beznaděje. Stále nechápu, jak to maminka dokázala tak dlouho, jak přežila a hlavně jak udržela naživu nás. Dodnes vyprávím tento příběh každému koho znám nebo třeba jen potkám, protože je to něco, co si musíme pamatovat.

Takže teď je to na vás. Povídejte tento příběh dál, nebo se z něj jen ponaučte. Hlavní je, že víte, co se dělo, a nedopustíte, aby to bylo zapomenuto.

Naše malá firma zvířat, a.s.

Lukáš Kytka, 2. kategorie

Když se starý Portos vracel domů na svou rodnou farmu, kterou před tolika lety pomáhal osvobodit, nestačil se divit. Už při vstupu ho praštila do oka koncovka "a.s." nalepená hned za jménem farmy nad branou hlavního vstupu. Sice ho to zmátlo, chtěl si ale počkat na vysvětlení od ostatních zvířat. Navíc se kulhající pes rasy foxteriér už nemohl dočkat na setkání se svými přáteli. Od společného porážení prasat před desítkami psích let se neviděli. Tehdy byl rád, že má konečně poprvé za život možnost navštívit ostatní farmy, a tak si nenechal tuhle šanci ujít. V hlavní bráně zastavil foxteriera buldok. "Co tady chceš?" vyštěkl tlustý rafan agresivně.

"Vracím se domů, na svou rodnou farmu."

"To by mohl říct každej. Nechceme tady žádný nový tváře - víme, co se cizincům povedlo způsobit na jiných farmách."

"Co způsobili?"

"Strašný věci...to ani radši nechceš vědět," hlas strážného se náhle změnil na zastrašený a plný respektu.

"Aaa Portosi," vložil se do rozhovoru z nitra farmy přicházející černý kuň, "to je dost, že ses vrátil - byl jsi pryč snad věky." "Nepoznáváš foxteriéra Portose? Pusť ho dovnitř. Je to přeci náš hrdina!" obrátil se na hlídajícího buldočka.

"Co to mělo znamenat, Vraníku?" po chvíli věnované shledání dvou starých přátel se musel Portos zeptat.

"Jo, to? Panují tady teď zvláštní podmínky, víš? Není zde všechno tak št'astný, jako když jsi nás opouštěl, a naděje, ta se z lidí vytratila snad docela. No prostě, abych to zkrátil - jistým zvířatům se moc hodí zasévat mezi lidi strach. Strach z čehokoliv - z jiných farem, z cizinců a tak podobně. Na cizí zvířata se zaměřili, i když nám tu vlastně jedno vládne a my si ho sami zvolili. Ale to je na dlouho. Ty musíš být po své cestě unavený. Pojď, zavedu tě k ostatním." A tak se vydali hlouběji do farmy.

Na první pohled se toho mnoho nezměnilo. Oprýskané zdivo hospodářských budov zůstalo oprýskané i nadále, z chléva, kam se prasata vrátila po konci jejich nadvlády se ozývaly vášnivě debaty nad nastávajícími plány. Jen občas ztichla a šeptem spiklenecky pronesla nějakou asi hodně důležitou a tajnou část svého dalšího plánu. Naštěstí jim ale už skoro nikdo nenaletěl (kromě malého počtu

starých ovcí, které naštěstí už postupně vymírají). Holubi rychle létali se svými zprávami, jež přinášeli z jiných farem, sem a tam.

Další ránu ale pro Portose znamenal vstup na hlavní dvůr. I když jeho sluch už dávno podlehl přibývajícím létům, jako by ho práskli kladivem do hlavy. Všude, kam se podíval, stály ovce. Očividně roky, co na farmě nebyl, neváhaly. Místo toho se naučily tolik nových hesel, která teď sborově recitovaly. “Spiknutí! Je to spiknutí! Spiknutí! Spiknutí...” nepřestávaly vyřvávat pořád a pořád dokola. “Co má být spiknutí?” divil se samozřejmě Portos obraceje se opět na koňského přítele.

A tak Vraník začal povídat o novém vládcí jejich farmy. O tom, jak se před lety zjevil s obrovskou truhlicí peněz, jak si jako první získal ovce jen tím, že jim rozdal trochu pamlsků s příslibem dalších, ještě chutnějších. Při čemž to nejdůležitější zmínil až nakonec: “A je to vlk.” Vida foxteriérův údiv, snažil se vše dovysvětlit: “Přišel s tolika penězi a my nemohli nic dělat. Ze začátku si kupoval jen drobnosti, až potom celé chlévy a pole. Všichni víme, že občas se jedna z ovcí ztratí a má to na svědomí on. Kromě samotných ovcí teda - ty tomu nevěří, možná jen nechťejí a vydávají to jen za spiknutí proti jeho osobě. On si je získal.” “Chceš říct, že ta tabule, kde je napsáno...” ukazoval Portos na obrovskou tabuli stojící uprostřed hlavního dvoru, kterou před lety společně se slovy, “Už žádné lži - všichni si budou moct přečíst pravdivé informace zde!” zvířata postavila. “Jo, ta je samozřejmě taky jeho,” v předtuše, co se snaží říct, ho přerušil Vraník, “přeci bys nevěřil tomu nápisu.” A opravdu, když si foxteriér navzdory svému věku stále v bělavé zářící barvě (která se do prostředí zchátralého statku ani nehodila) přečetl velký titulek hlásající zprávu o největší prosperitě farmy za poslední dekády, kterou měl na svědomí jen a jen vůdce a jeho odpor ke všem cizincům a politickým protivníkům, připadalo mu toto prohlášení minimálně nepravděpodobné.

“Všechny vás vlastní svými penězi!” vydedukoval.

“Slíbil, že pokud se mu třeba kouzlem splní všechny vize, tak budeme největší farmou na světě. To je jako bych já říkal o svém plánu - taky by se splnil, kdybych byl kouzelník, a my byli první farmou, jež vyslala zvířata na Mars!” odfrkával oř našťvaně.

Procházeli dál kolem divadla, které bylo násilím zavřeno “slušnými zvířaty”, protože podle nich hrálo urážlivé hry, vedle polí, na nichž rostl místo potravin vlčí mák. Ten vlk prodává za velké peníze pro parádu ostatním farmám (jeden ze způsobů vlkova obohacování se).

“A co ten druhý?” díval se na nechápajícího koně. “Zavedli jsme přece povinnost dvoučlenné vlády. Jaký je náš druhý vůdce? Přece musí něco dělat, když tohle všechno vidí, no ne?”

Vraník musel opět začít s vysvětlováním: “No, s ním se to má tak...vzpomínáš na tu hyenu, co bývala kdysi na naší straně proti prasatům? Tak to je nyní ten druhý. Možná se chceš zaradovat, ale to tě musím zadržet! Tehdy jsme nikdo netušili, co je to za zrádce. A nebo je to jejím stářím? Těžko říct. Prostě s přibývajícimi léty si oblíbila žrádlo prasat, je samotné i farmy, jež jsou stále pod jejich vládou. A tak za nimi cestuje - téměř neustále. Tedy, jak jí to její chabá zdravotní situace dovolí.

Mnozí si myslí, že už musela stářím pojit, ale pak se objeví s nějakou oslavnou ódou na prasata. Ale naštěstí už jí na to ani většina ovcí neskočí. Občas se sice pár najde, které opakují její slova, není jich však dostatek. Takže s vlkem mají takovou dohodu. Navzájem se podporují, protože mají stejnou cílovou skupinu, a to ovce. Oba si myslí své, ale táhnou za jeden provaz. Možná tě napadá otázka, proč je tedy volíme, když víme, co jsou zač? Problém jsou ovce. Ty mají, jak jsem ti už říkal, zmáknutý. Bohužel se jich v posledních letech namnožilo tolik, že svými hlasy přehlasují všechna ostatní zvířata dohromady.

Kvůli stejné hodnotě hlasů zvířat se nemůžeme vymanit z této nadvlády. Je to jako by ptactvo mělo společně s rybami hlasovat o změně velikosti rybníka. Nebo naopak ryby hlasovat společně s koňmi o tom, který druh jetele je ten nejlepší, a tak by se měl pěstovat nejvíce. Vůbec tomu, o čem se hlasuje, nerozumí, ale mají stejná práva jako my!” Vraník na konci své dlouhé řeči zněl opravdu sklíčeně. Foxteriér zrovna tak. Zamyšleně se dál šourali hliněnou cestu táhnoucí se skrze rudá pole. Blížili se k okraji území farmy. Daleko od hlavního dvora vládnul klid.

Cestu dvěma cestujícím přátelům zkrížilo páchnoucí jezero naplněné jakousi napohled odpornou tekutinou, jež se svým zjevem podobala tekutému trusu. A opravdu. Jak se Portos za okamžik dozvěděl, jezero bylo trusu plné. Do na první pohled asi i nebezpečného jezera totiž vedl přítok hned z několika farem. Každým z těch přítoků do vodní nádrže přibývalo zvířecích výkalů, odpadků a prostě všeho, čeho se všichni chtěli zbavit a nenašli pro to vhodnější místo.

Z důvodu opravdu alarmujícího stavu dříve čisté vody, která poskytovala domovy dnes umírajícím rybám, se vládcové všech okolních statků před časem sešli, aby se společně dohodli na zastavení vypouštění toho sajrajtu do vody a tím zabránili dalšímu znečišťování velkého jezera i všech okolních řek.

To se ví, že se rady účastnila i naše vyvolená, ze stáří senilní, hyena. Ta si však v hlavě usmyslela, že bude ze všeho úplně nejlepší, když celou snahu představitelů okolních farem sabotuje a bude odmítat všechna jejich řešení nastalé situace. Vždyť zrovna ta naše farma vlastní nejmenší část jezera! Je tudíž jasné, že si kvůli těm pár metrům čtverečním znečištěné vody, co vlastníme, nemusíme dělat na čele vrásky(!), určitě si myslela.

Po dlouhé cestě pes s koněm konečně dorazili do cíle. Viděli před sebou takový malý plácek, na jehož konci se škaredila neúhledná plechová barabizna. Pláty, sloužící jako zdi, zářily oranžovou rezí do dálky, ale stodola stále stála a co víc, mohla poskytnout přístřešek pro desítky zvířat.

Před budovou, na blátivém prostranství, se cosi tyčilo do vzduchu. Teda mělo se tyčit, ale jak dovysvětlil Vraník, tyčit se vůbec nemůže. A tak teď oba zástupci zvířecí říše se mohli kochat jen kamenným podstavcem, kterého původním účelem bylo stát se piedestalem monumentální sochy hrdinů protiprasečí revoluce. Bohužel, jak je již na naší farmě dlouhodobým zvykem, prasata všech ostatní farem moc ráda strkají své špinavé čumáky od právě prasečího výtrusu do věcí, které se neodehrávají nikde jinde než u nás. A protože jeden z našich vládců jim je tolik moc nakloněný, je na průšvih zaděláno.

Tím pádem se samozřejmě řádná socha na počest bojovníků stavět nemohla. Zakázaná byla dokonce i pravidelná oslava oslavující jejich porážení. Taky na jejich popud samozřejmě. Ale kdo ví, prý se za té jejich vlády nežilo vůbec špatně. Alespoň soudě podle některých zpráv holubů. Nutno říci, že tyhle holubi vysílají a taky vlastní právě oni vepři.

Velmi dobrá je skutečnost nulového počtu nelegálních vojenských prasečích špehů na území našeho skromného, leč malebného statku. Nenechte se ale zmást. Tuhle statistiku má na svědomí jen a pouze jejich zlegalizování vládcem hyenou.

Ale zpět k dvěma čtyřnohým cestovatelům, již konečně dosáhli dveří tajné spiklenecké budovy. Vevnitř to už hřmělo. Hřmot se zdvojnásobil, jakmile vešli mezi zvířata vášnivě diskutující pod malým pódiem. Kuň ihned vedl svého přítele foxteriéra na vyvýšené trámy, z kterých měli oba výhled na zvířata pod nimi. A těch opravdu nebylo málo. Osazenstvo tvořilo několik slepic, tři koníci s hříbětem, kráva, kozel, osel a sešli se i králíci, dvě kočky s myší a tři psi.

Mnohým nemusel být Portos představen - znali ho z dob postupného osvobozování farmy - a ti své paměti vykládali těm mladším. Ale Vraník nechtěl nechat nic náhodě, a když se ostatní utišili, ujal se slova. Po krátkém popisu

společné historie ne moc mladého psa a jeho přínosu v boji proti vepřům ho žádá, aby po tom, co viděl, pověděl všem přítomným obyvatelům farmy svůj názor.

“Víte, já, já už jsem na nějaký boj starý. My všichni tady na tom podiu,” ohlédl se - vedle něj stáli další už připravení řečníci, ”jsme svůj boj už vedli - a to samozřejmě vítězně. Teď je tedy řada na vás, abyste vzali do svých rukou ty otěže, jež vás ustavičně svazují! Nikdo jiný to za vás neudělá! Je jen a jen na vás, jak budeme žít třeba za deset let...vlastně co my?! Jak budou žít naše děti a potom jejich děti! Využijte tu šanci dokud ji ještě máme a není pozdě!”

To byla poslední věta jeho dlouhé úvahy. Měla skvělý výsledek. Všichni pod ním skandovali a jejich motivace se zdála až neuvěřitelná. Teď už to vyjde, pomyslel si vedle stojící kozel a rozhodl se taky něco přidat a přilít olej do ohně.

Po všech těch velkých slovech se všichni nemohli dočkat, až ta celá paráda vypukne. Nastalo však ticho. Nikdo nemluvil, ale všichni se rozhlíželi kolem.

“No, ale já musím jít, mladí se sami nepohlídaj!” zničehonic přerušila ticho fena a pomalu se vytratila.

“Já taky půjdu. Matka by mě stejně nepustila. No a co by dělala, kdyby se mi nedej bože něco stalo?” zabouchl za sebou kozel.

“Přeci bysme neměli narušovat demokratické rozhodnutí všech obyvatel!”

“To je pravda! A potom...vždyť by nás ještě všechny potrestali!”

“No, samozřejmě. Já to říkám pořád. Nejlepší je se nikam nevměšovat...”

Vyděšení zůstali stát čtyři staří řečníci na podiu mlčky hledíce na prázdné místo před sebou, kde se ještě před okamžikem tlačil dav všemožného zvířectva. Jediný osel zůstal a pomalu přežvykoval. “Nebojte se. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě - na všechny jednou dojde,” klidně pravil a pomalu odešel.

Pár dní poté si vlk uspořil na koupi i holubníku, z kterého najednou začali vycházet samé dobré zprávy. Pak si koupil vše ostatní, ostatní vlastníky vyplatil, a kdo nechtěl prodávat, byl zatčen policií. Staříčká hyena odešla do věčných lovišť a ovce demokraticky odhlasovaly nepotřebnost dvou vůdců. S neomezenou mocí nic nebránilo farmu opět přejmenovat: Firma Vlka, a.s.

Dřevěná knihovna

Zdeňka Blechová, 3. kategorie

„Pét'ó, nezašel bys se mnou teď do bazaru?“ zeptala se Anna svého manžela.
„Miláčku, musí to být zrovna teď? Mám ještě práci,“ odvětil Petr a oči opět zabořil zpět do svítícího monitoru svého počítače.
„Vím, že je pozdě, ale mají do šesti a od zítřka mají na čtrnáct dní zavřeno. Ráda bych se podívala, jestli se tam neobjeví nějaký zajímavý kousek z porcelánu. Samotné se mi jít nechce.“
„No dobře,“ rezignoval Petr. „Ale pojedeme autem, at' jsme co nejdříve zpět.“
„Díky,“ vypískla radostí Anna a objala ho kolem krku. „Jdu se obléknout a za chvíli vyrážíme.“

Zálibu ve starožitnostech, především starého porcelánu, zdědila zřejmě po své mamince. Vlastně kvůli ní tam chtěla jít. Brzy bude mít narozeniny a ona ji chtěla něčím překvapit, aby ji potěšila. „Ještě se zlehka namaluji a už budu hotová,“ zahlaholila Anna z koupelny.

„Aničko, to snad není nutný. Venku je zima a tma, nikdo neuvidí, že nejsi namalovaná,“ popichoval ji Petr.

„Jsi zase vtipný, co?“ zašklebila se Anna. „A nevíš, kde mám řasenku? Nemůžu ji najít.“

„Tak to fakt nevím. Zatím jsem ji nepotřeboval.“

Anna jen mávla rukou a zmizela zase v koupelně, odkud se začaly ozývat zvuky otvírajících

a zavírajících se šuplíků.

„Mám ji,“ vítězně zařvala Anna a vyběhla s řasenkou v ruce ven.

„Skvělý, ale nemusíš mi ji ukazovat. Stačí, když ji rychle použiješ a vyrazíme. Takto se zbytečně zdržujeme,“ netrpělivě pronesl Petr.

„Jistě. Já jen, že je zajímavý, že jsem ji našla u tebe v šuplíku.“

„Tak to nechápu. Myslíš jako, že jsem se začal malovat?“ nechápavě na ni pohlédl.

„Ne,“ vyprskla se smíchem Anna. „Jen tě podezřívám, že jsi mi ji schoval schválně. Znáš ty tvý legrácky.“

„No dovol,“ naoko uraženě odvětil Petr.

„Dáš na auto zahrádku?“ zeptala se Anna.

„Na co? Říkala jsi, že se chceš podívat jen na starej porcelán. Ten snad na střeše nepovezem,“ chytal se za hlavu Petr.

„Já jen, kdyby tam byl nějaký zajímavý kousek. Třeba stará vyřezávaná židle, lavička a tak. Hodilo by se nám to třeba na chatu.“

Petr zaparkoval auto u chodníku přímo před bazarem.

„Jsme tady. Prosím, moc dlouho se nezdržuj. Víš přece, že mám ještě práci,“ prosebně pohlédl na Annu.

„Jasně, prolítnu to jako pták a hned jedem domů.“

Když vstoupili do obchodu, ovanul je těžký vydýchaný vzduch. Anna se ale zhluboka nadechla a spokojeně se usmála. Milovala tu vůni starého nábytku a ostatních věcí z dob dávno minulých. Zato Petr se jen ušklíbl.

„Bože, tolik harampádí,“ utrousil.

„Ale, Petře,“ dloubala ho s úsměvem do paže a vyrazila úzkou uličkou hledat poklady.

Petr chvíli postával na místě a rozhlížel se kolem sebe. Pomalu procházel zarovnaným obchůdkem, až došel do jeho zadní části, kde se nacházel starý nábytek.

„Doufám, že nic z tohotohle si Anička nevybere. Nerad bych se s tím tahal. A určitě je v tom červotoč,“ pomyslel si v duchu a pomalu procházel kolem skříní až do rohu místnosti, kde stála stará vyřezávaná knihovna. S očima upřenými na tento starožitný kus nábytku zůstal Petr nehnutě stát na místě.

Najednou stál v prosluněné kuchyni své babičky. Nad kuchyňským stolem visela vyřezávaná polička s malovanými hrníčky, ze kterých s babičkou pili každé ráno kakao. Z trouby voněly babiččiny makové buchty a na plotně stál hrnec bublajícího guláše.

„Pét'ó, kde se pořád touláš? Buchty budou za chvíli hotové. Nejdřív si ale dáme oběd, takže umýt ruce a ke stolu!“ rázně zavelel babiččin hlas z vedlejší místnosti. Petr se podíval na své ruce. Byly umazané od hlíny. Právě se totiž vrátil z lesa, kde se sousedovic Pepíkem hrabali skrýš v zemi.

Otočil se a zamířil do koupelny.

Pustil kohoutek a ledová voda, tekoucí přímo ze studny, mu nabídla příjemné osvěžení. Venku byl dnes opravdu pařák. Nahnul se nad umyvadlo a opláchnul si i obličej a krk. Když se narovnal a pohlédl do zrcadla, spatřil v něm tvář desetiletého kluka s rozčuchanými vlasy. Usmál se. Mezitím přišel domů děda, který byl krmit králíky.

„Tak co, jak pokračuje stavba?“ mrknul na vnuka.

„Super, ještě pár dní a máme to hotový,“ hrdě odpověděl Petr.

„Hm, tak jen, abyste si to ještě stihli užít. Prázdniny už za chvíli končí.“

„Teda, ty ale umíš potěšit,“ zamračil se jeho vnuk a odešel do kuchyně.

„Znáš ty jeho vtípky, ne? Tak si z toho nic nedělej,“ smála se babička.

„Já vím,“ usmíval se Pét'a.

„A jak jsi to vyřešil s Mirkem, který tě minulý týden napadl?“ zajímal se děda.

„Nijak,“ s vážnou tváří odvětil Petr.

„Ty jsi s ním od té doby nemluvil?“ divil se děda.

„To se mám jako nechat znovu zmlátit?“ vztekle vykřikl Petr.

„Právě, že ne. Musíš mu dát najevo, že se ho nebojíš a pokud to bude nutné, vrátit mu to. Jinak si na tebe bude dovolovat pořád,“ radil mu děda.

„To nemyslíš vážně? Budu ráda, když se mu bude spíš vyhýbat. A ty ho ještě nabádáš k násilí,“ rozčílila se babička.

„K jakému násilí, jen k sebeobraně. Já se taky bránil, když mě ve škole otravoval Jarda Macháček.“ „Fakt? A co jsi udělal, dědo?“

„Rozbil jsem mu nos,“ pyšně pronesl děda.

Od plotny se ozvalo babiččino významné zakašláání.

„No, co. Není to snad pravda?“ zlobil se děda.

„Ale je. Nos jsi mu fakt rozbil, ale nechtěně, když jsi ho v tělocviku trefil míčem do hlavy,“ vysvětlila Petrovi babička.

„Musíš mě před Pét'ou shazovat?“

„Shazovat tě rozhodně nechci, ale lhát bys mu taky neměl. A už dost řečí, jdeme obědvat,“ zakončila diskusi babička.

Po obědě přišel pro Petra jeho kamarád Pepa. Babička ho pozvala dál, aby ochutnal buchty.

„Jsou senzační,“ pochvaloval je Pepa. „Půjdeme dnes zase do lesa?“

„Jo, ale nejdřív ti něco ukážu,“ pronesl tajemně Petr a z kapsy vytáhl malý kapesní nožík ve tvaru rybičky. „Dostal jsem ho od dědy,“ dodal.

„Páni, dobřej nožík. Zkoušel jsi s ním už něco? Třeba vyřezat něco do dřeva nebo tak?“ ptal se Pepík.

„Ne, ještě nic.“

„To je škoda. Co třeba vyrýt do stromu své iniciály, nebo,“ začal se rozhlížet kolem sebe, „na nějaký kus nábytku, třeba támhle na tu knihovnu,“ ukázal prstem na krásnou vyřezávanou knihovnu blízko okna.

„Zbláznil ses, tu vyrobil babiččin táta, můj praděda, byl to truhlář,“ vysvětloval Petr. „A navíc ji mám dost rád.“

„Tím spíš. Co máš rád, to by sis měl označit,“ trval na svém Pepík.

Chvíli se ještě dohadovali, ale nakonec ho přesvědčil a Petr nožíkem na bok knihovny vyřezal dvě písmena - PK jako Petr Kučera.

„Vidíš, tam to ani nebude vidět,“ pochválil jeho práci Pepík. „Pojď, pádíme dodělat tu skrýš,“ vybídl ho a za chvíli už pelášili ven.

Když doběhli k vykopané jámě v lese, čekalo je nemilé překvapení.

Byla obsazena Mirkem a jeho kumpánem Ondrou.

„Co tady děláte?“ vybafl na ně Pepík.

„Šetříme vám práci, chlapci. Víc už kopat nemusíte, nám to takto stačí. Díky,“ smál se na hochy Mirek.

„Tak to ani náhodou, to je naše skrýš,“ zvolal bojovně Petr a rázně vykročil vpřed. Mirek nečekal odpor a překvapeně se postavil na okraj jámy, zavravoral však a po zádech sjel dolů ze srázu, který byl na jedné straně jámy.

Ondra, když viděl blížící se hochy, tak se dal na útěk.

„Zbabělče!“ volal na něho našťvaně Mirek.

Pak ale začal syčet bolestí.

„Co je ti? Jsi v pořádku?“ zvolal na něj dolů Petr a s Pepíkem se pomalu začali klouzat po stráni dolů za ním.

„Nevím, bolí mě noha,“ bědoval Mirek, který byl navíc celý poškrábaný od větví, jak padal dolů. „Vypadá to na vykloubený kotník,“ zhodnotil jeho zranění Pepík a Petr souhlasil.

Pomohli mu vstát a slíbili, že ho odvedou domů. Každý ho podpíral z jedné strany a takto ho dovedli až do vesnice. Celou cestu si povídali, vše si vyříkali a dohodli se, že zakopají válečnou sekeru. Slíbili si také, že společně dokončí stavbu skrýše a podělí se o ni. Samozřejmě bez Ondry.

Večer si babička všimla jeho výtvaru vyřezaném na knihovně. Petr se moc omlouval a slíbil, že už nic podobného neudělá.

„No, aspoň, že je to na boku a není to tak moc vidět,“ ukončila nepříjemný rozhovor babička.

„A přečteš mi zase něco?“ zeptal se jí Petr.

„Ale to víš, že ano. Čtete si přece každý večer, tak řekni, co by to mělo být? Třeba Ferda Mravenec?“

„Babi, tohle jsi mi četla, když jsem byl malej, teď už jsem starší,“ mračil se na ni.

„Dobře, tak co třeba Robinson Crusoe?“ nabídla další knihu babička.

„Jasně, to bude super,“ nadšeně souhlasil.

Petr se zatím pohodlně uvelebil v posteli a babička vstala a přistoupila ke knihovně. Levou rukou se opřela o její bok a prsty pravé ruky přejížděla po hřbetech knih, až se zastavila u jedné s nápisem Daniel Defoe - Robinson Crusoe. Opatrně ji vytáhla, přisedla k Petrovi a začala číst.

Nemusela dnes číst příliš dlouho. Petr byl tak unavený, že brzy usnul. A podle jeho spokojeného výrazu se mu jistě zdálo, že jako trosečník prožívá dobrodružství na pustém ostrově.

„Petře! No tak, Petře, vnímáš mě?“ slyšel známý hlas z dálky.

Někdo ho uchopil za rameno a lehce jím zatřásl.

Najednou si uvědomil, že pořád stojí v tom zaprášeném bazaru před dřevěnou

knihovnou. Přistoupil blíže k ní a rukou pohladil pravý bok knihovny. Jeho prsty nahmataly vyrytý monogram. Spokojeně se pousmál.

„Promiň, nějak jsem se zamyslel,“ otočil se s vysvětlením na Aničku.

„To vidím,“ usmála se na něj.

„Líbí se ti ta knihovna? Mně se líbí moc. Hodila by se nám do obýváku mezi okna, co říkáš?“ zeptala se Anna.

„Souhlasím, taky mě zaujala. A už dokonce vím, jaké dvě knihy si tam dám jako první.“ „Opravdu?“ usmála se na něj Anna.

„Hm. Bude to Robinson Crusoe a Ferda Mravenec.“

„Proč zrovna tyhle dvě knihy?“ divila se.

Petr se na chvíli odmlčel a stále očima sledoval vyřezávanou knihovnu. Pak jí odpověděl: „Protože tam prostě patří.“

„Jediná vada na kráse je ale tohle,“ prstem ukázala na vyrytá písmena.

„Naopak, to je právě přidaná hodnota,“ nesouhlasil Petr.

Anna na něj překvapeně pohlédla. Nechápala, proč to říká. Proto se blíže nahnula k vyrytým písmenům, aby si je lépe prohlédla.

„Je tam PK. Tos tam asi vyryl ty, ne?“ zavtipkovala.

„Ano, vyryl jsem to opravdu já,“ přiznal Petr.

Anna jen polknula a pak se zeptala: „Cože?“

„Doma ti to vysvětlím,“ řekl jí a obrátil se na prodavače: „Můžeme si koupit tuto knihovnu?“ „Jistě, pane,“ odvětil prodavač a zamířil k nim.

Při jízdě jeho oči několikrát vzhlédly ke střeše auta, kde byla pečlivě přivázaná jeho staronová knihovna.

Tak takové setkání po letech dnes opravdu nečekal. Ale bylo to milé setkání a příjemný výlet do vzpomínek.

Honza. Ten kluk s prošedivělými vlasy

Klára Gottwaldová, 3. kategorie

Nina

Stála tam u toho velkého zrcadla v předsíni a dívala se na sebe. Nina zepředu (ach jo). Nina z pravého boku (tenhle pohled do zrcadla byl vždycky nejlepší). Nina z levého boku (děs!). Před dvěma měsíci oslavila třicítku. Ale s tělem byla vždycky tak nějak spokojená. Samozřejmě to nebylo ideální, protože její váha se vždycky pohybovala v rozmezí 5 – 15 kg nad normálem (ne nad normálem prezentovaným na sociálních sítích, prostě nad normálem), těch 15 kg plus už vždycky byl takový zvednutý prst, kdy se to strastiplně snažila dát dolů, aby to pak zase chvíli vydrželo a opět to vylezlo nahoru, možná do plus šestnácti, plus devatenácti nebo prostě tak nějak. My ženy to máme na tom světě těžké, no ne?

Nina. Holka z města. Nebo vlastně z vesnice. Jak se to vezme. Vyrostla na vesnici, takže přičichla ke stavění bunkrů, lezení po stromech, skákání přes potok (občas to nevyšlo), nechání kola přes noc venku (fakt ho nikdo neukradl!), vyrábění kuše, sbírání slepičích vajíček, chovu psů, koček, křečků, rybiček i želvy, krmení králíků, zabíjení králíků, krmení slepic, zabíjení slepic, krmení prasat, zabíjení prasat (tlačanky a jitrnice!), dojení kozy, střílení ze vzduchovky a tak. Ale pak se rozhodla, že bude velká holka a půjde do města, aby se pak skoro ve třiceti na tu vesnici zase vrátila.

Nina. Holka krev a mlíko. Tohle přirovnání nesnášela. Ale bohužel to na ni sedělo. Do postavy Marilyn Monroe jí chyběl ten útlý pas. Takže sex symbolem mužů nebyla. I když (!) nutno podotknout jednu zásadní věc. Ona nebyla ten typ, co se za ní chlapi otáčejí, ale byla ten typ, co se líbí úzké (vybrané... to je lepší slovo!) skupině mužů a ti jsou z ní doslova hotoví. Působila vždy dost odměřeně, přísně a nepřístupně. To chlapi rádi nemají, víme. Ale ti, kteří ji poznali blíž, věděli svoje.

Nina třicetiletá. Holka s plus deseti. Holka se stylovými výraznými brýlemi, které si nedávno koupila. Holka s kratším sestřihem. Holka, která si život už alespoň zdánlivě srovnala a byla spokojená. Fakt. Nejen na oko. Nejen pro účely sociálních sítí. Fakt byla. Jen ten chlap jí chyběl. Ale to by ten život byl asi moc dokonalý.

„Jsi moc vybíravá, děvče moje,“ pokyvovala nechápavě hlavou babička, která se jí (dnes stejně jako vždycky) už zase ptala na to, kdy se dočká pravnoučat. „Já ve tvém věku...“

„Já vím, babi, já vím... Doba je jiná, chceme žít, chceme studovat, budovat kariéru, cestovat. Však to znáš z televize.“

„Ach jo, Ninuško, děvenko zlatá, ach jo. Pojd' si zahrát ty žolíky.“

To dělaly ostatně často. Nina a její babička. Hrály o peníze, o desetníky, které si babička schovala z doby, kdy se jimi ještě opravdu dalo něco zaplatit. Měla to ráda. Čaj, buchty (ty byly u babičky vždycky, i když návštěvu Nina neohlásila – tohle mimochodem Nina nechápala – k ní, kdyby přijel někdo neohlášeně, bude ráda, že najde někde na dně šuplíku aspoň ten čaj), žolíky a desetníky. Vždycky si moc hezky popovídaly, tedy až po absolvování povinného výslechového kolečka o příteli, manželovi, dětech a tak.

Až jednou babička prostě odešla. Přišel její čas. Bylo jí pětadesát. A Nině se tím změnil život. V tom domě vyrůstala a k tomu domu měla prostě zvláštní citové pouto. A udělala velký životní krok. Z nájemního bytu ve velkoměstě plném obchodů, barů, kin a restaurací se přestěhovala na vesnici, kde jednou za měsíc jede zájezdový autobus do divadla, kde je restaurací místní hospoda, kde v obchodě koupíte jen základní potraviny. A ne, opravdu zde žádný kurýr nerozváží jídlo ani jiné suroviny, které si předtím naskládáte do on-line košíku a zaplatíte kartou.

Kapky deště

Seděla na terase svého domu a sledovala bílé stopy od letadel na obloze. V ruce měla skicák a tužku, vedle sebe na stole dvojku Pálavy. Klidnou hladinu Pálavy narušila první kapka deště. Druhá ji rozmazala část koruny stromu, který právě kreslila. Ještě chvíli bojovala s myšlenkami, že by snad její pohodlnost mohla nad těmi kapkami deště vyhrát. Tak ne. Nevyhrála. Schovala se domů, dokreslila strom (stromy kreslila opravdu ráda) a ze skříně vytáhla steré album svých fotografií. Probírala se těmi fotkami a přemýšlela nad tím, jak ve dvanácti chtěla, aby jí bylo patnáct. V šestnácti chtěla, aby jí bylo osmnáct, na vysoké chtěla, aby už měla po promoci, ale potom už nic. Nechtěla, aby jí bylo třicet a už vůbec si nedokázala představit, že by jí jednou mohlo být čtyřicet, padesát, šedesát, sedmdesát...

Vzpomíná si, že když byla pubert'áčka, připadal jí každý, kdo byl starší třiceti let, jako důchodce. Dnes jí těch třicet je. Její myšlenky narušil zvonek. Odebrala se ke dveřím, a když otevřela dveře, tak skutečně litovala toho, že nesplnila to, co si

už dlouho v duchu přikazovala, že musí dělat. Tedy že vyhodí obě ty velké zásuvky plné věcí na doma a že místo těch vytahaných legín a tepláků, sepraných a nevypratelně špinavých triček (jejichž místo dávno mělo být ve třetím šuplíku v koupelně mezi hadrami a hadříky) začne nosit konečně něco normálního. Něco třeba i trochu sexy, protože co kdyby náhodou zazvonil někdy někdo, kdo by si zasloužil ji v něčem normálním vidět, že ano.

V těch dveřích stál Honza. A ten si teda fakt zasloužil, aby mu otevřela v něčem jiném než v kdysi bílém triku s nápisem „Číča v kleci“ a v legínách, u kterých už měsíc plánovala zašít tu díru ve švu na levém stehnu. Do prčic práce! Oči měl pořád stejně hnědé jako dřív a úsměv, bože můj, ten úsměv, dokonale odzbrojující. Na ty jeho tmavé vlasy padaly kapky deště jedna za druhou. Moc dobře věděl, že je doma, proto se objevil u jejích dveří. Neviděli se opravdu hodně dlouho. Pět, možná sedm let. Pozvala ho dál. Mozek jí tedy jednoznačně velel, ať to nedělá, ale mozek občas neví, co dělá. Sednul si k jídelnímu stolu, určitě si nesedl záměrně na gauč, chtěl si nechat odstup.

Chvíli se na sebe jen tak dívali, Honza pohledem přejížděl, jak má Nina zařízené bydlení, a samozřejmě si nezapomněl pohledem přejet i Ninu. I když byla v těch věcech na doma, seklo jí to. Dokonce víc než dřív. Našla si takový svůj styl, ve kterém se evidentně cítila dobře, pomyslel si. A on už nějakou dobu pozoroval, že holky, které bývaly na střední kluky opomíjené, v těch třiceti jaksi vykvetly. Na rozdíl od těch, za kterými se kluci mohli tenkrát zbláznit.

„Máš to tu hezký,“ prohodil, aby rozbil to trapné ticho při vaření kafe. „Cukr? Mléko?“ zeptala se ho. „Děkuju, snažila jsem se to v rámci svých možností, hlavně teda finančních, udělat co nejvíc podle svých představ.“ Je teda fakt, že ta rekonstrukce domu po babičce se jí povedla a nutno podotknout, že i finančně vyždímala. Zepředu to byl klasický dům v řadové zástavbě, ale vevnitř nechala vybourat nějaké příčky (Tu nosnou ne! Jste se zbláznila, paninko?!), ledacos vyřešila přidáním sádrokartonu a vzniklo z toho hezké místo k bydlení. Takový baráček pro rodinu. Jenže bez rodiny. Takové hnízdečko lásky. Jenže bez chlapa.

„Cukr i mlíko. Nechej mi tak dva centimetry odshora. Kafe bez mlíka a bez cukru prostě není kafe.“

No, kafe s takovým množstvím mlíka a cukru hlavně už není žádný kafe, prolétlo jí hlavou.

„Jasný, už se to nese,“ prohodila nenuceně a lehce se u toho usmála. Přesně věděla, jak se má usmát. Opravdu jen tak lehce, aby se jí udělal pravý koutek.

Sedla si k němu ke stolu, naproti němu, bála se sednout si vedle něj, naproti to bylo prostě lepší. Bože můj. On je pořád tak zatraceně krásnej chlap!

Zdržel se skoro tři hodiny. Kafe vystřídala Pálava, která se na ni otevřená v lednici smála už od doby, kdy si nalila dvě deci, aby jí šlo kreslení líp od ruky.

A Honza se rozpovídal.

Povídal jí o tom, že byl ženatý, že chtěl děti, že to nešlo, že to zkoušeli všelijak, že už to bylo na psychiku strašný a že se to jeho dnes už bývalá žena rozhodla zkoušet s někým jiným. Ovšem nepovažovala za nutné o tom Honzu informovat, a tak na to Honza přišel jednoho krásného dne, když namísto do práce odjel koupit kytici pivonek a s kyticí se vrátil domů, aby ji pozval na oběd, při kterém byl odhodlaný s ní probrat možnosti adopce. Ona mezitím poměrně detailně probírala v jejich ložnici něco jiného s někým jiným. Prostě typická scéna jak z nepovedeného romantického filmu. Statisticky je prokázané, že v partnerském soužití jsou muži těmi, kdo jsou více nevěrní. Ne, on prostě musel potkat tu, která ty statistiky bouře.

Pracoval v IT, ale typický „ajt’ák“ to teda nebyl. Bylo mu pětatřicet, byl narozený ve znamení Střelce (to jí neřekl, to Nina věděla už někdy od dob střední školy, protože Vodnáři a Střelci se k sobě prostě hodí!), jeho tmavě hnědé vlasy už místy lehounce, ale opravdu jen lehounce šedivěly. Ale ti chlapi to mají v životě nějak nevysvětlitelně zařízené tak, že vrásky a šediny z nich prostě teprve dělají chlapy. Z ženských vrásky a šediny dělají zboží, které se z kategorie „novinka“ pomalu přesouvá do kategorie „doporučujeme“, následuje kategorie „nepřehlédněte“, aby byla vystřídána kategorií „sleva“, později kategorií „výprodej“.

Tohle bylo opravdu hnusné, ale přišla s tím jedna její kamarádka, která si od svých osmadvaceti let nechá pravidelně píchat botoxové injekce do čela a je neskutečně posedlá tím, vypadat pořád mladá a nedostat se nikdy do kategorie „sleva“. Něco na tom asi bylo. Ale Nina to tak pesimisticky nevnímala. Zнала spoustu žen, které své vrásky a šediny uměly nosit (třeba její babička, to byla tak krásná žena!), a ona se pomalu učila nosit tu strašnou vrásku mezi obočím, která se tam v létě vyskytovala snad permanentně a která jí přidávala minimálně pět let. Ale botox, ten si tam nikdy nedá, o tom byla přesvědčená. Alespoň tedy další tři roky, než si ho do té vrásky nechala píchnout, a taky do těch vrásek na čele a kolem očí.

To teda byla nesmírná hloupost a taky to už potom nezopakovala, protože když přišla o mimiku na čele a kolem očí, tak se jí ta mimika vrazila do oblasti nosu a tváří a byla to prostě hrůza. Ale zpět k Honzovi. Dozvěděla se toho opravdu hodně, ale do paměti si uložila hesla: rozvedený, bezdětný, aktuálně single a pořád zatraceně sexy.

A pršet přestalo. A Honza se rozhodl odejít. A dostala pusy. Přátelskou na tvář. Rozvedený, bezdětný, aktuálně single, pořád zatraceně sexy a krásně voní. Nechod', prosila ho v duchu. Nebo radši běž, zasáhl mozek.

SMS

Od včerejšího setkání na Honzu pořád myslela. Když šla běhat, když vysávala, když vařila oběd. Najednou si představovala, že v tom domě není sama, že by tam s ní mohl být on. Holka, uklidni se, jsme dospělí, on je dokonce o pět let starší než ty a už má ledacos za sebou. Kdyby mu o něco šlo, kdyby ses mu fakt líbila, tak by alespoň nějaký ten signál vyslal, no ne?

Otevřela třetí šuplík v levé části kuchyňské linky. Ten šuplík byl kontroverzní. Skrýval poklady a současně zhmotněné zlo. Aktuálně se v něm nacházely tři balení Nutelly, nugátové čokolády a Hašlerky. Hašlerky tam měly svoje místo, protože když už je Nina fakt zoufalá, vezme si Hašlerku a chuť na čokoládu ji alespoň na chvíli přejde. Kdysi četla nějaký článek o tom, že závislost na čokoládě je stejná jako závislost na cigaretách či alkoholu. To nemohla posoudit, protože pach cigaret z duše nenáviděla a alkohol takřka nepila. Zato Nutelly snědla měsíčně kila. Ano, ten obrázek, na kterém je znázorněno, kolik cukru Nutella v sobě obsahuje, samozřejmě zná.

Sedla si k televizi (s Nutellou v ruce) a rozhodla se začít sledovat seriál, na který už dostala nejedno doporučení. Víte, co je nejhorší? Jíst Nutellu u televize. To vám potom po nějaké době sklouznou oči na Nutellu a zjistíte, že lžička už se skoro plazí po dně sklenice. Ach jo.

A najednou jí pípla sms.

Honza.

Ten pocit, kdy se lehce rozechvějete a pokryje vás takový mírný studený pot, ten už dlouho neměla.

Zítرا bude večere! A u Honzy doma! Tak to je prostě paráda.

Ne, není. Vždyt' ted' snědla 350 gramů Nutelly. Je tlustá a do ničeho se nevejde. Nemá co na sebe!

...

Vzala si tu černou sukni (v pase na gumu) a černou splývavou halenku. Připadala si jako v den, kdy šla poprvé na diskotéku, pamatuje si to dodnes. S procesem přípravy tenkrát začala už někdy po obědě, aby se na diskotéku dostala v osm večer, kdy tam ještě skoro nikdo nebyl, a před půlnocí, kdy teprve začínali všichni chodit, už musela zase spěchat domů. Dnes chtěla být dokonalá. Vše perfektní,

ale ne laciné nebo vyzývavé. A to dá mnohdy tolik práce! Zvláště, když je vám (už!) třicet.

Honza ji vyzvedl přesně v šest.

Rozvedený, bezdětný, aktuálně single, pořád zatraceně sexy, krásně voní a skvěle vaří.

...

Rozvedený, bezdětný, aktuálně single, pořád zatraceně sexy, krásně voní, skvěle vaří a úžasně líbá.

V barvách máku

Jolana Schwarzová, 3. kategorie

Nocí se neslo odbíjení kostelních hodin a v mrazivém vzduchu byly cítit první sněh a vůně svařeného vína.

„Chybí tu jen plápolající oheň a Louis Armstrong,“ vyrušil ji ze zamyšlení Vincentův hlas.

„Nečekala jsem tě tu tak brzy...“

Při vzpomínce na tehdejší rozhovor se jen smutně usmála. Po léta se potkávali a mýjeli, přestože je spojovaly knihy, zážitky, vzpomínky... A jednoho rána našla jen dopis na stole. Dal si na něm záležet, přes veškerou snahu o důvěrný a chlácholivý tón však zůstával chladně neosobní, psaný na stroji.

„Tak málo jsem pro tebe znamenala?“ vyklouzlo z ní tehdy bezděky. Stále si jej schovávala. Kvůli melancholii pozdních podzimních večerů a nazlátlé mědi padajícího listí? Jako připomínku šťastných chvil? Sama si nebyla jistá důvodem. Věděla však, že dopis pro ni znamenal něco, s čím se nedokázala a možná ani nechtěla rozloučit.

Zadrnčení telefonu znělo nepatřičně. Cožpak si ani na Mikuláše nedají pokoj? Tak ráda chtěla jít za Nikou a zeptat se jí, jak zvládá léčbu. Tolik jí dluží.

„Paní Regenová? Lýdie Regenová? Tady poručík Svoboda, kriminální policie. Mohla byste se k nám dneska kolem třetí dostavit? Pokud by vám ale setkání nevyhovovalo, můžeme se dohodnout na jiném termínu.“

Sametový hlas policejního důstojníka uklidňoval, současně však nepřipouštěl možnost vyhnout se návštěvě služebny. Jen ji poněkud překvapovalo, že se neozvali dříve. Nepatřila k nevýrazným osobám, vzhledem k práci knihovnice Lýdie znala celá řada lidí, navíc ve Vincentově společnosti ji mohli před pár lety často potkávat.

„Určitě, sídlíte pořád na stejné adrese, že?“

Na místo dorazila s mírným předstihem, přestože čtvrt', v níž se nacházelo sídlo služebny, znala z mládí. Několikrát se musela zhluboka nadechnout, aby uklidnila adrenalinem splašené srdce. Rozhlédla se a hořce usmála. Nic se tu nezměnilo. Stále to tu bylo šedivě ponuré a z lidí čísel rezignace. Z rozjímání ji vyrušilo bouchnutí vchodových dveří. Má na čase.

Kancelář poručíka Svobody našla snadno. Než jí přinesl kávu, měla šanci si ji prohlédnout. Jednoduše zařízená, poněkud strohá, přesto se v ní cítila příjemně.

„Účel světí prostředky,“ napadlo ji.

Za chvíli se objevil i s kolegyní, kterou představil jako strážnici Roháčovou. Ticho přerušoval jen pohyb propisovací tužky po papíře. Policistka se do rozhovoru zpočátku nezapojovala. Z jejího symetrického obličejce, jehož pečlivé nalíčení kazila piha na pravé tváři, Lýdie nedokázala nic bližšího zjistit.

„Kdy jste se viděli s panem Horákem naposledy?“ promluvil konečně vyšetřovatel. Klidně se nadechla. Pravda bývá nejjednodušší cestou, přestože málokdy uvěřitelnou.

„Letos v únoru. Slavil se svou ženou výročí.“

„Takže takové náhodné setkání po letech?“

„Ano,“ přitakala Lýdie, „dalo by se tak říci.“

„Po vašem rozchodu jste se tedy až do onoho únorového večera neviděli?“

„Správně.“

„Bydlíte ale ve stejném městě, nezměnili jste adresy...“

„Samozřejmě. Přesto se však při minimální snaze můžete s řadou lidí úspěšně minout. Neměli jsme zájem se potkat. A nebýt onoho pátku, nejspíše bychom se nepotkali dosud.“

Zatímco poručíkův výraz se během výslechu neměnil, u jeho kolegyně bylo jasně patrné, co se jí honí hlavou – nedůvěra, pochybnosti, opovržení.

„Znáte se s jeho ženou?“

„Nikoli. Nepředstavil nás. Seděli jsme k sobě zády. S Vincentem... Panem Horákem jsme se navzájem uviděli na poslední chvíli, těsně před jejich odchodem. Platil, zatímco jeho žena byla na toaletě.“

„Jak na vás zapůsobila jeho nehoda?“

„Nepřekvapila mě.“

„Nepřekvapila?“ podivila se policistka.

„Ano. Přestože jsme měli řadu společných zájmů a témat k hovoru, současně jsme se v mnoha ohledech lišili. Jak víte, pan Horák byl velmi okouzující bohém, inteligentní, dokázal zaujmout... A zároveň sebestředný, závislý na pozornosti a obdivu. Nebál se riskovat, využít lidi ke svému prospěchu a poté zanechat jejich osudu, chyběl mu pud sebezáchovy. Vím, mluvím teď jako zhrzená milenka, proč bych ale měla mrhat energií na jakékoli city k člověku, jemuž jsem byla dobrá na zabití nudy?“

„Možná právě proto. Rozchod je dobrý motiv k vraždě,“ ozvala si policistka.

„K vraždě? Podle informací v tisku a televizi to přece byla nehoda pod vlivem alkoholu.“

„Nevěřte všemu, co se dočtete v novinách nebo slyšíte ve zprávách,“ neodpustila si Roháčová ironii. „Vzhledem k jeho osobnostním rysům je pravděpodobná i násilná smrt.“

Poručík svou kolegyni neznatelně zarazil, což však Lýdii neuniklo. Pochopila, že svou poznámkou policistka vyzradila víc, než poručík považoval za vhodné. Z průběhu vyšetřování Horákovy smrti už věděl, s jakými lidmi se mrtvý stýkal. A Lýdie patřila k těm, kteří i přes určitou dávku naivity dokáží svou intuicí mnoho věcí správně odhadnout. Zatím neměl důvod jejímu sdělení nevěřit, doposud odpovídalo zjištěným informacím.

Na základě připomínky Roháčové Lýdii vše najednou zapadlo dohromady. Bála se s Vincentem jezdit, riskoval, pravidla silničního provozu a zákony pro něj v lepším případě znamenaly pouze nezávazné doporučení. Nebránil se návykovým látkám, užíval je jako příjemné zpestření zábavy a večírků. Nepotřeboval dealera, se svými znalostmi lékárníka si řadu drog dokázal vyrobit sám nebo sehnat na darknetu. Nikdy je ale nekombinoval s alkoholem. Lýdie se postupně dozvěděla, že pod jejich vlivem Vincent způsobil řadu dopravních nehod. Jeho charisma a finance mu však vždy pomohly zabránit oprávněnému postihu.

Až na ten poslední zářijový den. Nedaleko Nových Sadů v nepřehledné zatáčce lesní cesty vedoucí po hranici vojenského prostoru ho nepřiměřená rychlost vynesla mimo vozovku.

Poručík Lýdii zkoumavě sledoval s neodbytným pocitem, že je s případem spojena víc, než se může zdát. Přestože působil mnohem mladším dojmem, díky zkušenostem a mnohaleté práci v terénu dokázal osobu na druhé straně stolu odhadnout. Jeho výsledky proto často vzbuzovaly údiv a nemalý obdiv kolegů. Nikomu se ale nesvěřil, že největší klid pro vyhodnocování případů vždycky našel v policejním archivu. Jeho vedoucí Leon Berger měl pro Svobodovy návštěvy pochopení. Oba byli introvertní pozorovatelé zaujatí svou prací. Berger měl navíc díky svému zařazení přehled o každém případě a cit nacházet nevýrazné, ale o to důležitější informace. Nebýt Bergera, nepodařilo by se poručíkovi dát dohromady celou sérii Horákových prohřešků a postupně zužovat okruh podezřelých.

„Patolog našel v Horákově krvi kromě alkoholu i morfin. Máte ponětí, jak se k němu mohl dostat?“

„Pracoval přece ve farmácii, určitě byl schopen si drogu připravit.“

„Zajisté, ale každému by, i samotnému panu Horákovi s jeho inteligencí a při způsobu života, který vedl, bylo více než nápadné, kdyby z jeho lékárny mizely suroviny,“ neodpustila si Roháčová. „Navíc máme jistotu, že se na těle nenašel žádný vpich. Pitevní zpráva totiž hovoří dostatečně jasně – podle obsahu žaludku večerel...“

„Věřte nám,“ přerušil kolegyni poručík s lehkým úsměvem člověka, který svoji práci ovládá téměř bezchybně. „Patolog si dal skutečně záležet.“

S narůstajícími obavami pohlédla Lýdie na oba policisty. Zmocnil se jí totiž neblahý pocit, že je něco v nepořádku.

„O opiu vím jen obecně známé informace v podobě původu a využití drogy. Jeho výroba a prodej dalece přesahuje mé znalosti a schopnosti knihovnice. Pokud bych chtěla panu Horákovi ublížit, volila bych spíše konvenční prostředky v podobě společenského ponížení. To jediné by ho totiž dokázalo skutečně zranit.“

„O čemž nepochybuji,“ odpověděl poručík dříve, než stačila jeho kolegyně zareagovat. „To je zatím vše. Vzhledem k probíhajícímu vyšetřování bych vás chtěl požádat, abyste nám zůstala k dispozici a při jakékoli změně místa pohybu nás okamžitě informovala. Bylo by to možné?“

„Samozřejmě, nemám v plánu někam cestovat. Obzvláště teď, v adventním čase.“ Lýdie odcházela s kontaktem na poručíka a vířícími myšlenkami v hlavě. Pokud patolog nenalezl stopy po vpichu, stoprocentně nebyl morfin podán injekčně. Kvůli přísné evidenci ho podává sám zdravotnický personál. Jednotlivé ampulky

jsou proto velmi pečlivě uschovány, takže běžný pacient se k nim bez vědomí lékařů či sester nedostane. Jedinou možností jsou tak tablety podávané pacientům při přechodu do domácího léčení, přestože se ani jejich výdej neobejde bez striktní kontroly. S Vincentovou tělesnou stavbou a odolností, s jakou si pěstoval svoje závislosti, stačilo rozdrtit jednu tabletu ve skleničce whiskey...

Zachumlaná do kabátu a teplé šály se zapadlými uličkami vracela domů. Automaticky odemkla dveře a nahlédla do poštovní schránky. S přáteli měli nepsanou dohodu o zasílání vánočních pohlednic, které pro ně s ručně nadepsaným přáním znamenaly stále vzácnější dotek lidského tepla. Mezi reklamními letáky na ni čekalo překvapení – dopis psaný povědomým rukopisem. „Zvláštní,“ přemítala. S Markétou se setkaly minulý týden, když přijela navštívit rodinu a Martin s Denisou posílají jen pohled, nikdy klasický dopis. Doma si připravila čaj se skořicí a mlékem, rozžala svíčky a pustila gramofon. Za praskotu vinylové desky, který již od dětství spojovala s poklidem a umírněností předvánočního času, se pustila do čtení neočekávaného textu o několika málo stránkách. S nedůvěrou a narůstajícími pochybnostmi se k jednotlivým pasážím dopisu znovu a znovu vracela. To přece nedává smysl... Nemůže...

„Poručíku? Tady Regenová, omlouvám se, že ruším. Mohli bychom se co nejdříve potkat? Už totiž vím, kdo zabil Vincenta Horáka.“

Drahá Lydie,
obávám se, že tohle je jediný způsob, jak se s Tebou mohu rozloučit. Víc už nejspíš nestihneme. Ani nevíš, jakou jsem tehdy měla radost, když jsem Tě zahlédla na přednášce Marty Davouze. Jako bychom se viděly naposledy včera a nikoli před lety na kurzu francouzštiny. Od té chvíle jsem děkovala Bohu, že jsme na sebe narazily a mohly navázat na naše dávné přátelství.

V mé situaci lze považovat za štěstí, když se dočkám Vánoc. Odcházím ale smířená. Smířená sama se sebou, s lidmi, vlastní minulostí. Vše se mělo stát, jak se stalo. Ničeho nelituji. Ani vraždy Vincenta Horáka.

Někdo ho musel zastavit. Bral si, co a kdy chtěl, nezastavil se ani před znásilněním. Vzhledem k sociálnímu statusu Vincentovy rodiny a jeho charismatu mi tehdy nikdo kromě mého bratra neuvěřil, co mi provedl. Výsledky lékařského vyšetření „záhadně“ zmizely, svědci si ničeho nevšimli nebo si najednou na nic

nepamatovali... Syn primáře přece něco takového nemá zapotřebí. Zhroutila jsem se a strávila několik měsíců na psychiatrii. Později jsem odešla studovat vysokou, ale vzpomínek a obav se nezbavila. Dokázala jsem už sice o útoku mluvit, ale s bratrem jsme se neshodli na trestu. Hnala mě hlavně touha pomstít se, vyrovnat s Vincentem účty, zatímco bratr ho chtěl dostat před soud a následně do vazby za vše, co kdy komu provedl. Ale vše trvalo dlouho, příliš dlouho.

Štěstí se na mě ale nakonec usmálo. Na jedné vernisáži jsem se seznámila s Michalem, archeologem se specializací na Blízký východ. Po letech jsem se cítila spokojená, vyrovnaná a věřila, že vše zvládnou. Avšak jen do chvíle, než mě seznámil se svou rodinou. Stýkali se jen při výjimečných situacích v podobě narozenin a Vánoc. A právě loni mi představil svého bratra. Vincenta. Nepamatoval si na mě, natož na to, co mi provedl. Snažil se být okouzující, laskavý... Chtělo se mi zvracet. Michala jsem milovala, ale nedovedla jsem si představit, že Vincent je mým švagrem.

Jednoho rána mě s úpornou bolestí břicha Michal odvezl do nemocnice. Rakovina v pokročilém stadiu s metastázemi. Šlo už jen zmírňovat projevy nemoci pomocí morfiových injekcí či tablet. Nechci umřít v nemocnici, proto jsme se s Michalem a lékaři dohodli na domácí péči. Měla jsem současně čas přemýšlet.

Uvědomila jsem si, že přišla moje příležitost. Stačilo při nejbližší návštěvě rozdrtit pilulku Palladone, nenápadně nasypat Vincentovi do sklenice s whiskey a čekat na výsledek, který se dříve nebo později dostaví sám. Vím, že než skončí vyšetřování, budu už po smrti a vzhledem k Vincentově minulosti, povaze a životnímu stylu bude případ jeho smrti odložen ad acta s jednoduchou notickou – poprvé vyzkoušel kombinaci, která se mu stala osudnou. Dokonalý zločin, dalo by se říct. Ani bratr nebude s případem výrazněji spojován. Přece jen je Svoboda docela časté příjmení.

Drahá Lydie, přeji Ti v životě jen štěstí a radost – štěstí na lidi a radost ze života. Věřím, že smrtí nic nekončí a ještě do třetice se potkáme.

S láskou Tvá
Dominika „Nika“ Svobodová

Významné kulturní a komunitní centrum Vyškova

Zajišťujeme, poskytujeme, pořádáme:

- půjčování
 - kvalitních knih z oblasti beletrie a společensko-vědní literatury pro dospělé i dětské čtenáře
 - CD nosičů – hudebních i audioknih
 - denního tisku, odborných časopisů a společenských magazínů
 - regionální literatury
 - čteček elektronických knih
 - deštníků
- besedy s autory, křty knih, vzdělávací pořady
- hudební pořady s velkoplošnou projekcí
- aktivizační programy – trénink paměti a kroužek zábavné logiky
- práce s dětmi a mládeží – besedy, hry, soutěže
- pořádání výstav a vernisáží
- Univerzita 3. věku
- S knížkou do života / Projekt Bookstart
- Pojd'me si zazpívat s ...
- internet pro veřejnost
- služby a integrační programy pro handicapované spoluobčany, např. rozvoz knih pro imobilní čtenáře
- knihovnicko-bibliografické lekce
- vypracování rešerší, bibliografické a faktografické informace
- meziknihovní výpůjční služba
- reprografické služby pro veřejnost
- databáze e-mailů pro oznamování akcí a knižních novinek
- zasílání upozornění před koncem výpůjční doby a platnosti průkazu
- připojení na Wi-Fi v budově knihovny zdarma
- pověřená knihovna – poradenská a konzultační činnost, nákup a distribuce výměnných souborů pro knihovny obcí region

Klub přátel KKD, spolék

Spolék založený na podporu čtenářství ve všech věkových kategoriích a sociálních skupinách.

K naplnění tohoto cíle pořádá společensko vzdělávací a kulturní akce:

Literární čaje – setkávání s významnými osobnostmi současné české literatury a kultury

Literární toulky – tématické zájezdy po místech spjatých se životem či dílem osobností české kultury

Večery pod lampou – tématické hudebně-literární pořady

Klub také finančně podporuje projekty Knihovny Karla Dvořáčka podporující čtenářskou gramotnost obyvatel Vyškova a okolí.

Klub přátel KKD
Nádražní 4
682 01 Vyškov
www.klubpratelkkd.cz

Poslání nadace

Posláním nadace je podporovat vytváření podmínek pro plnohodnotný život lidí regionu nezávisle na jejich věku, sociálním postavení či zdravotním stavu. Za tímto účelem nadace každoročně vyhlašuje grantové řízení, ve kterém podporuje veřejně prospěšné projekty neziskových organizací ve městě Vyškově a v okrese Vyškov.

Cílem nadace je monitorovat potřeby a priority komunity a získávat finanční prostředky na jejich podporu.

Tři brány
komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci

Dukelská 121/6

682 01 Vyškov

Tel.: 603 798 031

e-mail: nadace@tribrany.cz

www.tribrany.cz

Číslo účtu: 201781448/0600

Tento Sborník vydaly společně Knihovna Karla Dvořáčka ve Vyškově, Tři brány, komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci Vyškov a Klub přátel KKD v březnu 2020.

K vydání připravila Zdeňka Adlerová.